4/11/2004

కష్టాలు

Without grief (Asoka)

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, నవంబరు 2004

కష్టాలు

శ్రీమాత ప్రవచనములు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

ఉపోద్ఘాతము

సుఖంగా జరగవలసిన ఈ జీవయాత్రలోకి బాధ దుఃఖములు ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చినై? అఖండమైన వస్తువు అణువణువుగా చీలి పోవడం ద్వారా సృష్టి సంభవించినది. అనంతత్వము దిశా పరిమితం కావడం వలన అహంకారం పుట్టింది. ఈ అహంకారానికి రెండు ముఖములు కలవు. మొదట్లో దాని ద్వారానే సృష్టి జరిగింది. మళ్లీ సృష్టి పురోగమనానికి ప్రతిబంధకమూ అదే. వేర్పాటు భావమే దుఃఖమునకు హేతువు. అయితే వేరైపోయినప్పటికి మూల పదార్థంతో ఒకటే అనే భావము తనలో నిక్షిప్తమై ఉన్నది. అది మానవుని అంతరంగంలో ప్రకాశిస్తూ అతనిని దైవోన్ముఖంగా పయనించుటకు ప్రేరేపిస్తుంది. మామూలుగా మనిషి జీవితం సాఫీగా గడచిపోతున్నంత వరకు అతనికి ఏ విధమైన ఉన్నత భావములు కలుగవు. ఈ కుంభకర్ణుడిని తట్టి లేపడమే బాధ, దుఃఖముల కర్తవ్యమూ, ప్రయోజనమూను. ఈ సంచికలో ఈ విషయములు చాలా వివరంగా చర్చించబడినవి. సాధక మహాశయులు వీటిని చదివి తెలుసుకోవడమే కాకుండా ఆచరణలో కూడ పెట్టగలరని మా ఆశయము.

— సంపాదకుడు.

దుఃఖబాధితులకు ఓ శుభవార్త

గాఢమైన దుఃఖము, మనసును దహించివేసే సందేహము, తీవ్రమైన బాధ ఎప్పుడైనా మిమ్మల్ని ముంచెత్తి నిరాశకు గురిచేస్తే, శాంతి, ప్రశాంతతల పునః సముపార్జన కొరకు మార్గం ఉన్నది.

మన చేతనాగాధములలో ఒక పరంజ్యోతి దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తుంటుంది. అదెంత దేదీప్యమానమైనదో అంత పవిత్రమైనది కూడాను. సర్వభూతములను తరంగితము జేసి పోషించి ప్రకాశింప జేసే విశ్వజనీన దైవత్వపు సచైతన్య, సజీవ ఖండిక ఆ జ్యోతి. ఆ భగవంతుని నియమావళికి బద్ధసంకల్పులైన వారికి అతిశక్తివంతమైన నిరంతర మార్గదర్శి ఆ జ్యోతి. దాన్ని చూడాలని, వినాలని, విధేయులుగా ఉండాలని కాంక్షించేవారికి ప్రేమైక క్షమతో ఉపశమనాన్నిచ్చే సహాయకారి ఆ జ్యోతి. దాని పట్ల చిత్తశుద్ధితో కూడిన ఏ నిరంతర ఆకాంక్షా వృథా కాదు. ప్రగాఢమైన గౌరవప్రదమైన నమ్మకం నిరాశ చెందదు. ఏ ఆశా వమ్ము కాదు.

నా హృదయం ఎంతో కలత జెందింది – దుఃఖించింది. దుఃఖభారంతో దాదాపు శకలమైంది. తట్టుకోలేని బాధతో క్రుంగిపోయింది. కాని ఓ దివ్యోపశమన ప్రదాతా! నిన్ను పిలిచాను నేను. భక్తితో ప్రార్థించాను. కనులు మిరుమిట్లు గొలిపే నీ దివ్య ప్రకాశం నాకు సాక్షాత్కరించి, నన్ను పునరుజ్జీవుణ్ణి చేసింది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

(*CWM* Vol. 2, p. 19)

బాధ అదృశ్యమైపోయే ఆనందపు టంచులకు ఆరోహించినప్పటికీ అదొక పారవశ్యమనే ఆచ్ఛాదనలో మిగిలే ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

నేనెవరిని? ఎందుకున్నాను?

నీ నిజస్వరూపం నీకు తెలియదు. మానవజీవితానికి ఓ పరమార్థ మున్నది. మానవునిలో దేవుని అంశ నిగూఢంగా దాగి వున్నది. మనిషి లోతులలో దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోయే చైత్యపురుషుడు న్నాడు. అతనిని పైకి రప్పించి జీవితాన్ని ఆయన కప్పచెప్పినట్లు యితే అప్పుడు నీ జీవితమంతా జ్యోతిర్మయ మవుతుంది. ఈ చైత్యపురుషుణ్ణి పైకి ఎలా రప్పించాలి అనేదే ప్రశ్న. జీవితం సుఖంగా గడిచిపోతున్నంత కాలం నీలో ఇటువంటి ప్రశ్న ఉద యించనే ఉదయించదు. పరిస్థితులు విషమించినప్పుడే ఇది జరు గుతుంది. కాబట్టి జీవితంలో కష్టాలకి, దుఃఖాలకి కూడ ఒక ముఖ్యమైన ప్రయోజన మున్నదన్న మాట! – సంపాదకుడు

"నేనెవరిని? అసలు నేనెందుకు పుట్టాను? ఈ శరీరాన్ని ఎందుకు ధరించాను. ఈ భూలోక జీవితాన్ని ఎందుకు గడపవలస వస్తోంది." అని తమని తాము ఎంతమంది ప్రశ్నించుకుంటారు? చాలామందిలో ఇటువంటి ప్రశ్నలు ఉదయించనే ఉదయించవు. ఉదయించిన వారిలో సమాధానాల కోసం అన్వేషించేవాళ్ళు ఇంకా తక్కువ మంది.

అసలు ఇలాంటి ఆలోచన రావటానికి కూడా అదృష్టం ఉండాలి. సమాధానం పొందడానికి కూడా ఒక దైవికమైన అవ కాశం కలగాలి. ఉదాహరణకి శ్రీఅరవిందులు లేదా అలాంటి మహాత్ములు, యోగులు, ఋషులు ఈ ప్రశ్నలకు అంకిత భావ ముతో సమాధానము నన్వేషించిన పరమ మహనీయ సమున్నత వ్యక్తుల పవిత్ర గ్రంథాలను చదవకుండా, పరిశీలించకుండ, విన కుండా తత్త్వచింతన సాధ్యం కాదు. కాబట్టి కొన్ని లక్షల కోట్ల మంది ఈ విషయాన్ని విననైన విని వుండరు. అలాగే ఒక మత పరంగా, ఒక సాంప్రదాయపరంగా ఒక విశ్వాసం కలిగి గాని, ఈ భూమిలో మన మెందుకున్నామో అని చెప్పిన మాటలను విన్న ప్పుడు గాని మనకు ఇలాంటి ఆలోచనలు కలగవు. సామాన్యంగా

చిన్నతనంలో ఆడుతూ పాడుతూ, తింటూ తిరుగుతూ ఉన్నప్పుడు గాని, కొంచెం పెద్దవారైన వారికి వారి జీవన వ్యవహారము సాఫీగా సాదా సీదాగా గడుస్తున్నప్పుడు ఇలాంటి ఆలోచనలు రానే రావు. *ఏదైనా ఒక సమస్య, ఒక విపత్కర పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు ఒక పెద్ద ఎదురు దెబ్బ తగిలినప్పుడు మాత్రమే "అసలు నేనిక్కడ ఎందుకున్నట్లు?"* మొదలైన ప్రశ్నలు మెదడులో మెదులుతాయి. ఒకసారి ఎవరైనా ఆత్మీయుల వియోగం సంభవించినప్పుడో లేక మిక్కిలి తీవ్రమైన బాధాకరమైన గొప్ప విషమ పరిస్థితులు సంభవించినప్పుడో మాత్రమే, కాస్త విచక్షణ గలవారైతే "ఎందుకీ పరిస్థితి రావాలి? దీని ఉపయోగమేమి? ఇది ఎలా ఉపయోగపడుతుంది?" అనే ప్రశ్నలు వేసుకుంటారు.

ఇది ఒక సదవకాశము, అంతర్విచారణకి, అంతర్మథన మొనర్చడానికి ఇది ఒక సందర్భమని భావించాలి. నీలో ఒక దివ్యసన్నిధి వున్నదని నీవు గుర్తించినప్పుడు నువ్వు దాని నన్వేషించటం మొదలు పెట్టాలి. అప్పుడే మన యోగసాధన మొదలవుతుంది.

నీలో దైవాంశ మున్నదని తెలిసినప్పుడే కదా దాని కోసం అన్వేషణ మొదలయ్యేది. మనిషి ఎప్పుడైతే ఈ పాంచభౌతిక శరీరంతో జన్మ ఎత్తుతాడో ఆ క్షణం నుంచి లోలోపలి అగాధాలలో ఈ చైత్యపురుషుడుంటాడు. దివ్యచరితార్థత కోసం మనిషిని నిరంతరం తోస్తూనే వుంటాడు. కాని దీన్ని ఎంతమంది గుర్తించగలరు? తమలో చైత్యపురుష డొక డున్నాడని ఎంత మందికి తెలుసు? కొన్ని ప్రత్యేక పరిస్థితులలోనే అలా జరుగుతుంది. బాధ కలిగించే విషమ పరిస్థితులు వస్తే గాని, మనిషి అటు మళ్లడు! లేని యెడల ఈ బ్రతుకు గుడ్డెద్దు చేలో పడ్డట్టే సాగిపోతూ వుంటుంది. కాని ఒకటి మట్టుకు నిజం. మనిషి అగాధాలలో చైత్యపురుషుడు మట్టుకు అదే పనిగా మళ్లి మళ్లి జీవిని జాగృతము చేసి దైవంతో విడిపోయిన బంధాన్ని తిరిగి పునరుద్ధరించేందుకని పరిశ్రమిస్తూ వుంటాడు. కాని నీకీ సంగతి తెలియనే తెలియదు కదా!

అంతవరకు నీ జీవితం మసగవెలుగులో తడుముకోవల సిందే. "అయ్యో నేనెంత దురదృష్టవంతుణ్ణి? నా విధి రాత ఇలా వున్నదేమిటి? నా గతి ఇంతేనా? నన్నెవరు మార్చలేరా? నా జీవితం ఇంత అస్తవ్యస్తంగా వున్నదేమిటి?" అనే భారంతో క్రుంగి పోతూ వుంటావు. నీలోని ప్రతి కదలిక నిన్ను దేవుని దగ్గరకు తీసుకొనిపోయే మార్గమే అని తెలుసుకుండేంత వరకు ఈ బాధ తప్పదు మరి.

*

దైవం పట్ల నిజాయితీగా ప్రవర్తించటం చాల కష్టం. (As it is very difficult to be sincere....). అందుకనే జీవితములో విఘాతాలు తగులుతూ వుంటాయి. ఒక్కొక్కప్పుడు భరించలేనంత ఘోరంగా వుంటాయి కూడాను. ఎందుకని? నిన్ను మూర్ఖత్వము నుండి తప్పించేందుకే. మనిషి స్వభావం అంతే గదా! నీకు విపరీతమైన బాధ, దుఃఖము నిన్ను కుదిపివేసే పరిస్థితి వస్తే గాని నీ కళ్లు తెరచుకోవు!

నిజానికి నిన్ను నడిపించేది దివ్యచైతన్యమూ, దివ్యకటాక్ష మూను. కాని ఈ సంగతి నీకు తెలియదులే. దివ్యచైతన్యము వినా, దివ్యకటాక్షము వినా నీకు ఉనికి లేదని, నీవేమి చేయలే వని, నీకు అస్తిత్వం లేదని, అసలు ఏమీ లేనే లేదని నీకు తెలిసేందుకు ఎన్ని సమ్మెట వేట్లు పడాలి? ఈ సత్యము నీకు ఒకసారి గనుక తెలిస్తే ఇక సమస్య తీరిపోయినట్లే. ఇక కష్టా లెక్కడివి? అవి మాయమైపోయినై! ఈ విషయం నీకు సమగ్రంగా తెలిసినప్పుడు అడ్డంకులన్నీ తొలగిపోయినట్లే. కాని అది చాల కాలం పట్టవచ్చు.

పై పేరాకు ఆంగ్ల మూలం:

How many blows are needed in life for one to know to the very depths that one is *nothing*, that one can do *nothing*, that one *does not exist*, that one is *nothing*, that there is no entity without the divine Consciousness and the Grace. From the moment one

knows it, it is over; all the difficulties have gone. When one knows it integrally and there is nothing which resists... but till that moment... And it takes very long)

*

ప్రశ్న: ఈ కష్టాలన్నీ ఒకేసారి ఎందుకు రావు?

అలా జరిగితే నీ ప్రాణమే పోతుంది. ఇంతటి తీవ్రమైన విఘాతాలను నీవు భరించలేవు. పిండి పిండి అయిపోతావు. అందుకనే ఇటువంటి సంఘటనలు మోతాదుగానే కలుగుతూ వుంటయి. అది నీ ఆత్మబలాన్ని, సామర్థ్యాన్ని బట్టి ఉంటుంది. ముఖ్యంగా నీ ప్రయత్నంలో క్షణం ఏమరుపాటైనా పనికి రాదు.

*

ప్రశ్న: మధుమయీ! దేవుడు మనలోని లోటుపాట్లను ఎత్తి చూపించేందుకే కష్టాలను కలిగిస్తాడా!

నీవు కష్టాలను ఎదుర్కోగలిస్తే అంతే మరి. నీకు కష్టం కలిగినప్పుడు పిరికివాని వలె దానికి లొంగిపోకుండా దానిని అధిగమించేందుకు ప్రయత్నించినట్లైతే దేవుడు నీ వెనకాలే వుండి నీకు దన్నుగా వున్నాడన్న మాట. అలా కాకుండ పిరికిపందవైనట్లైతే నీవు దైవసాన్నిధ్యాన్నే కోల్పోయావన్న మాట. నీ భయం వలన నీవే దైవంతో తెగతెంపులు చేసుకొన్నావన్న మాట. కాని విక్రమార్కుని వలె కష్టాలని ధైర్యంగా ఎదుర్కొన్నట్లైతే దైవం నీ చెంతనే వుండి నీకు సహాయపడతాడు అనటంలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ దోర్బల ప్రభాకర శర్మ,

డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9. pp. 15-19; Vol. 6, pp. 323-24, 461)

భగవంతుడు చిత్రహింసలు పెట్టే ఓ రాక్షసుడా!

అపారంగా ప్రేమిస్తాడు గనుకనే మనను భగవంతుడు చిత్రహింసలకు క్రూరంగా గురి చేస్తాడు. మీరు శ్రీకృష్ణుని దర్శించి, ఆయనతో క్రీడించ లేదు గనుక మీకీ విషయం అర్థం కాదు.

శ్రీఅరవిందులు (మెరపులు – తలపులు)

ప్రశ్న: శ్రీకృష్ణుడితో క్రీడించటమంటే ఏమిటి? భగవంతుడు క్రూరంగా చిత్రహింసలు పెడతాడనటంలోని అంతరార్థం ఏమిటి?

శ్రీకృష్ణుడు సర్వాంతర్యామి. ప్రతి జీవిలోనూ, సర్వ సృష్టిలోను వర్తిస్తూ, నర్తిస్తూ తన సన్నిధి కల్పిస్తాడు. ఆ పరాత్పరుని అనంతమైన ఆనందానికీ, పరమ ప్రేమకూ శ్రీకృష్ణుడు ప్రతిరూపం. ఆయనే క్రీడించేవాడూ, క్రీడా, ఆ క్రీడల్లో పాల్గొనే క్రీడాకారులు కూడా. సంకల్పించేదీ, రూపకల్పన చేసేదీ, నిర్వహించేదీ పూర్తిగా ఆయనే గనుక ఈ క్రీడయొక్క స్వరూపమూ, పర్యవసానమూ ఆయనకే తెలుసు. వీటిల్లో ఆనందానికి తప్ప మరి దేనికీ తావు లేదు. శ్రీకృష్ణుని దర్శించటమంటే దైవంయొక్క అంతర్యామిత్వాన్ని అనుభవించటమే. ఆయనతో క్రీడించటమంటే ఆ అంతర్యామిత్వం యొక్క ప్రత్యభిజ్ఞతను పొంది కృష్ణ చైతన్యంలో ఒకటై కరిగిపోవటమే. ఈ స్థితి నీకు లభిస్తే ఆ క్రీడామయుని క్రీడలోని ఆనందం తక్షణం సిద్ధించినట్లే! నీ ప్రత్యభిజ్ఞ ఎంత గాఢము, పూర్ణము అయితే, నీకు సిద్ధించే ఆనందం అంత పరిపూర్ణమవుతుంది.

నీ చైతన్యంలో ఏ మూలనైనా (ఏ కోశాన్నైనా), ఇంద్రియార్థ గ్రహణంలో గానీ, భావంలో గానీ, అవగాహనలో గానీ, భౌతిక దృష్టి చోటు చేసుకుంటే, ఇతరులు పడే బాధలు చాలా ఘోరంగా కనిపించి, భగవంతుడు చిత్రహింసలు పెట్టే పరమ క్రూరుడిగా కనిపిస్తాడు. అలా కాకుండా, భగవంతుని సర్వాంతర్యామిత్వం పట్ల నీకు ఎఱుక కలిగితే, ఆయన క్రీడలోని మహానీ

యమైన ప్రేమతత్త్వాన్ని గ్రహిస్తావు. *ఆ అవగాహన నీకు లభిం చిన నాడు ఆయన ఇచ్ఛాపూర్వకంగా హింసకు పూనుకొనటం లేదనీ, నిన్నూ, సర్వ జగత్తునూ, ఉద్ధరించే ప్రయత్నంలో ఆ కరుణా సముద్రుడు, అత్యంత త్వరితగతిలో సారథిగా పరిపూ ర్ణత వైపు నడిపిస్తున్నాడనీ నీకు విశదమవుతుంది.* పరిపూర్ణత సాపేక్షమైనదనీ, నవ నవోన్మేషమైన ఈ పరిపూర్ణత నిరంతరం అధిగమించే ఉన్నత శిఖరాల వైపు పురోగమిస్తున్నదని కూడా నీకు తెలుస్తుంది.

జీవితాన్ని అంటే పార్థివ జీవితాన్ని పరిపూర్ణం చేసుకోవా లంటే – అది పరిణామం చెందుతున్న ఉన్నత ఉత్తమ కక్ష్య లను దర్శించాలి. అంటే వర్తమానాన్ని మాత్రమే దర్శించటం కాక, గతాన్ని భవిష్యత్తునూ కూడా – గతంలో ఎలా వున్నదీ, వర్తమానంలో ఎలా వర్తిస్తున్నదీ, భవిష్యత్తులో ఎలా రూపొంద బోతున్నదీ కూడా తక్షణమే దర్శించాలి. *దేనినీ నిరాకరించటం గానీ, పరిహరించటం గానీ చేయకూడదు. ప్రతి అంశానికీ దాని సముచిత స్థానమివ్వాలి.* అన్నిటి మధ్యా మంచి పొందికా, కూర్పూ, అమరికా, సామరస్యమూ వుండాలి. అప్పుడు ఛాంద సుల చేత భ్రష్టమైనవిగా, నింద్యమైనవిగా భావింపబడి, అభిశం సించబడినవన్నీ కూడా నిజమైన దివ్యజీవితానికీ ఆనందానుభూ తికీ హేతుభూతాలవుతాయి. అప్పుడు పరమ పురుషుడైన నంద నందనుని ఆనంద దరహాసం అందుకొనటం గానీ, అనుభూతం చేసుకొనటం గానీ, ఆ అనుభూతిలో ఆనందంగా జీవించటంగానీ అసంభవం కావు. అపుడు ఆ నందకిశోరుని ముగ్ధమోహన దర హాస కాంతిలో విషాదఛాయలన్నీ మాయమవుతాయి. ప్రతి బాధా తొలగుతుంది. ప్రతి వ్యధకూ ఉపశమనం లభిస్తుంది. కృష్ణుడనే అంతరాదిత్యుని కాంతిహేల నీ జీవితాన్ని వెలిగిస్తుంది. రసమయ బృందావన విహారంలో ఆనందం లభిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

(*CWM* Vol. 10, pp. 51-52, 157-58)

బాధలను కోరుకునేవారు

ప్రశ్న: సాధువులు మేకుల పడకలపై పవళించడం, క్రైస్తవ సన్యాసులు కొరడా దెబ్బలు తినడం, వెంట్రుకలతో చేసిన దుస్తులను ధరించడం మొదలైన విధానాలన్నీ హింసలో ఆనందం పొందే ప్రవృత్తి లక్షణమనిన్నీ, వాళ్లు అంగీకరించకపోయినప్పటికీ అది చిత్రహింసలను అనుభవించాలనుకునే అవచేతన (subconscious) పనే అని మీరు చెప్పారు.

Four Austerities and the Four Liberations

అవును సన్యాసులు మేకుల మీద పడుకొని నిద్రించడం నీవు చూడలేదా? అది చాలా చోట్ల జరుగుతుంది. నేను కూడా ఫొటోలు చూశాను. అది వారి వైరాగ్యాన్ని ఋజువు చేసుకోటానికైనా చేయవచ్చు. కాని కొంతమంది మాత్రం నిజంగానే చేస్తారు. చూసేవారికి అది ఒక వేషంగా తోచవచ్చు. అట్లా నిజంగా చేసే వారిని ప్రశ్నించినప్పుడు మాత్రం తమ శరీరంతో తమకి అసంగత్వం ఎంతవరకున్నదీ తెలుసుకోడానికే చేస్తున్నామంటారు. మరి కొంతమంది ఏం చెపుతారంటే ఆత్మవిమోచనం సిద్ధించాలంటే శరీరాన్ని ఆ విధంగా బాధలకు గురిచేయాల్సిందే నంటారు. నన్నడిగితే మాత్రం శరీరంలో ఒక భాగమైన ప్రాణికము బాధ భరించడంలో ఒక రకమైన ఆనందాన్ని పొందుతుంది కాబట్టి అది బాధని కోరుకుంటుంది అని చెపుతాను. కొంతమంది పిల్లలు కూడా ఎక్కడైనా దెబ్బ తగిలితే ఆ దెబ్బనే గట్టిగా నొక్కుతూ మరి కాస్త నెప్పి పుట్టేట్లుగా చేసుకోవడం నేను చూశాను. అంటే అందులో ఒక ఆనందముందన్న మాట. కొంతమంది పెద్దవాళ్లు కూడా అలాగే చేస్తారు. "నీవు సంతోషంగా లేవు అంటే నీవు ఆ విధంగా ఉండాలనే కోరుకుంటున్నావు. నీకు బాధ కల్గిందంటే నీవా బాధను కోరుకుంటున్నావన్న మాట. లేకపోతే నీకు బాధ కలగనే కలగదు." ఇలా నేను అందరికి చెపుతాను. అయితే ఈ విధంగా కోరుకోవటం సామరస్య, సౌందర్యాలకి వ్యతిరేకమైన

అనారోగ్య భావన; తీవ్రమైన బాధలు, వేదనలు పొందాలనే వికృత కోరిక.

నీకు తెలుసునో లేదో కాని అతిభయంకరంగా, ఊహాకందని చిత్రహింసలు కనిపెట్టిన దేశం చైనా. నేను జపాన్‌లో ఉన్నప్పుడు అక్కడి జపాన్ దేశీయుణ్ణి దాన్ని గురించి అడిగాను. అతనికి చైనా దేశమన్నా, ఆ దేశీయులన్నా అభిమాన మెక్కువ. సాధారణంగా జపాన్ దేశీయులలో అది అరుదు. అతను తూర్పు దేశవాసులందరికీ, జపాన్‌వారితో సహా అందరికీ సున్నితత్వం తక్కువ, మోటుతనం ఎక్కువనీ, కొద్ది బాధలకు వారు స్పందించరు కాబట్టి, వారి తెలివితేటలన్నీ ఉపయోగించి క్రూరమైన చిత్రహింసా విధానాలను కనిపెట్టవలసి వచ్చిందని చెప్పాడు. వారంతా చైతన్యం తక్కువ, జడత్వం ఎక్కువ కలవారు కావటం వల్ల సంవేదనాధిక్యత ఉండదు. తీవ్రమైన వేదనలకు గురి చేస్తే తప్ప కొంచెమైనా స్పందించలేరు. ఆ క్రూరత్వమే వారికి తగిన సంవేదనలను కలిగించగలదు. అందుకే వారు క్రూరంగా తయారైనారు. ఆ విధంగా చిత్రహింసలకు గురిచేసినప్పుడు నరాల ఉద్రిక్తత పెరుగుతుంది. అది ఒక సంవేదనని కలుగచేస్తుంది. వారు స్పందించడానికి అది అవసరము. అది లేకపోతే వారికి స్పందనే ఉండదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం; డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 6, pp. 70-71; Vol. 14, p. 266)

నీకు చెప్పేదేమిటంటే ఎన్నడూ బాధను గురించి అనుబంధం పెంచుకోవద్దు. అప్పుడే బాధ నిన్ను పూర్తిగా వదిలేస్తుంది. పురోగమనం సాధించడం కోసం బాధననుభవించ నక్కర్లేదు. నిదానమైన, ఉత్సాహభరితమైన సమత్వం వలన ఉత్తమమైన పురోగతి సాధ్యమవుతుంది.

రెండు రకాల బాధలు

బాధలు రెండు రకాలు. ఒకటి అహంకార జనితము. రెండవది దైవకారుణ్యార్ద్ర భరితము. తనకు చెందవలసిన దానిని ఎవరో అన్యాయంగా కాజేసారని తన హక్కులను నష్టపరచారని, అట్టి వారి మీద కసి తీర్చుకోవాలని ఉండటం మొదటి తరగతి. ఇది నీ చేతనాస్థాయిని దిగజారుస్తుంది. రెండవది అహంకారపూరితం కాదు, ఆత్మ సంబంధితము. నీ చైత్యపురుషుడు మేల్కొని యితరుల బాధలకు తను కూడ స్పందించగా, వారి పట్ల సానుభూతి వలన కలిగినది. — *సంపాదకుడు*

నిజ జీవితంలో చాలా మటుకు కలిసే కనిపిస్తున్నప్పటికీ, బాధల్ని (దుఃఖములను) రెండు వర్గాలుగా విభజించవచ్చు.

మొదటి రకం కేవలం అహంకారం వల్లే కలుగుతుంది. — తమ హక్కులు కోల్పోయామనో, అవసరాలు తీరలేదనో, మానసికంగానో, శారీరకంగానో అవమానించబడ్డామనో — ఇలాంటి కారణాలే వుంటాయి. ఈ వర్గంలోని అన్ని బాధలూ (suffering) అసురప్రభావం వలన కలుగుతాయి. ఈ విధంగా అసుర శక్తులు నీలోకి ప్రవేశించటమే కాకుండా తద్వారా ప్రపంచంలో వాటి కార్యమును నెరవేరుస్తాయి. దాని వలన దృఢమైన వాళ్లలో ద్వేషము, ప్రతీకార భావము పెరుగుతాయి. అర్భకులైతే నిరాశా నిస్పృహాలు జెంది చచ్చిపోదామనుకుంటారు.

రెండో రకమైన బాధకి (suffering) మూలకారణం ఇందుకు భిన్నము. దివ్యప్రేమ, సానుభూతి వల్ల, ఈ ప్రపంచంలో ఏ కారణం వల్ల కలిగిన వేదనలైనా, వాటి పట్ల సానుభూతే ఈ బాధకి మూలం. ఈ బాధ పూర్తిగా ఆత్మానుభూతి (psychic = చైత్యము), ఇందులో అహంభావానికీ, దైన్యానికీ తావు లేదు. శాంతం, కార్యదక్షత, భవిష్యత్తు పట్ల ఆశ, విజయానికి కావలసిన దృఢనిశ్చయం వుంటాయి. దీని వల్ల బాధితులకి కేవలం జాలి చూపడం కాక,

ఊరటనిచ్చి, అజ్ఞానంలో కలిగే ఆందోళనని తన జ్ఞానరేఖలతో తొలగించడం జరుగుతుంది.

ఉన్నతమైన, స్వచ్ఛమైన ఈ సానుభూతిజనిత వేదన కేవలం సంపూర్ణ దివ్యత్వంలోనే సంభవమనిపిస్తుంది. నిజమే. కానీ దయగల విశాలహృదయులందరి లోనూ, అహంభావమనే కారుమేఘం వెనక మెరిసే మెరుపులా, క్షణికంగా, ఈ ఉత్తమ లక్షణం కనిపిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 15, p. 359)

దుఃఖానికి కారణం

వేర్పాటు భావమే ఈ దుఃఖమునకు కారణం. సృష్టికర్త నుండి నీవు వేరైపోయావు. నువ్వు ఆయనకు దూరమైనావు. నువ్వు ఆయన అధీనంలో లేవు. నీకాయన స్పృహ లేదు. ఆనందాన్ని ప్రతిబింబించవలసిన జీవునిలో అజ్ఞానం తాండవించడమే ఈ దుఃఖానికి కారణం. — *సంపాదకుడు*

ఈ సృష్టి మానవునిలో చైతన్యవంతమవుతుంది ప్రగతి సాధించి తిరిగి ఆ ఆనందమయుని చేరేందుకు ఆత్మ స్పృహని పొందింది. తనకి తెలియకనే ఆ ఆనందమయ పురుషుని తనలో ధరించి ఉంటుంది; తనలోనూ, ఇంద్రియాలలోనూ, జీవితంలోనూ తనకి తెలియకనే ఇమిడివున్న అతనిని తెలుసుకోవాలనుకుంటూ అన్వేషిస్తుంది. జగత్తు కూడా అంతే — భగవంతుని గురించి ఎరుగదు — ఎందుకంటే తనను గురించే తను ఎరుగదు. కనుక తనని తాను తెలుసుకున్నప్పుడే, అస్తిత్వంలోని అపూర్వ ఆనందం అనుభవించగలదు.

ఈ ఆనందానికి రహస్యం — ఏకత్వంలో అదృశ్యమవడం కాదు. ఏకత్వం తెలిసి వుండటం. భగవంతుడు — మాన

వుడు, ఈ లోకము – పరలోకము – ఒకరి నొకరు తెలుసుకోవడం ద్వారా ఏకత్వం సాధిస్తారు. దుఃఖానికి మూలం అజ్ఞానమైతే, ఈ అజ్ఞానానికి మూలం ఈ ఏకత్వం తెల్పుసుకోలేని భిన్నత్వమే.

శ్రీఅరవిందులు (*మెరుపులు – తలుపులు*)

శ్రీఅరవిందుల మాటల్లో స్పష్టమయే దేమిటంటే, ఈ విశ్వముయొక్క నిజస్వరూపము భగవంతుడు – ఆనందమయుడు. ఆనందంతో ఆనందం కోసమే ఈ సృష్టి జరిగింది. ఈ ఆనందానుభవం ఈ సృష్టికీ, ఆ సృష్టికర్తకీ సంపూర్ణ ఏకత్వంతోనే సాధ్యం. — that is, the Creator – the Possessor being possessed by his creation, a sort of reciprocal possession which is the very essence of the Oneness and the source of all delight.

ఈ పరస్పర అవగాహన లోంచి వచ్చే ఏకత్వం లోపిస్తే, భిన్నత్వమూ, అవిద్య (Ignorance), తద్వారా దుఃఖం కలగడం సహజమే. శ్రీఅరవిందులు అవిద్య అనగా నిశ్చేతన (Nescience), ఆత్మస్పృహ లేకుండా వుండటమంటారు. నిజమైన అజ్ఞానం (అవిద్య) మన అస్తిత్వం గురించీ, ఏకత్వం గురించీ తెలియక పోవడమే. అదే దుఃఖానికి మూలం.

ఏకత్వంలోంచి భిన్నత్వం మొదలై, సృష్టి ప్రారంభమయినప్పటినించీ అవిద్యదే (Ignorance) పై చేయిగా వుండి దుఃఖం రాజ్యమేలుతోంది. ఎప్పుడైతే అంతరంలోని దివ్యశక్తితో సంబంధం ఏర్పడుతుందో వెంటనే దుఃఖం దూరమవుతుందని ఆత్మజ్ఞాన అనుభూతి కలిగిన వారందరికీ అనుభవమే. ఇక్కడ మనం సునిశితంగా ఆలోచించవలసిన అంశం ఏమిటంటే – కొన్ని ఆధ్యాత్మిక మార్గాలు, సృష్టిమూలం ఆనందం కాదనీ, కోరిక అనీ వాదిస్తున్నాయి. ఈ సృష్టి చేయాలనే ఆలోచన, సృష్టిలో భగవంతుని ఆత్మ అభివ్యక్తీకరణకు కారణం ఆనందం కాదనీ, కేవలం కోరికేనని ఎంతోమంది ఋషులు, జిజ్ఞాసువులు అంటున్నారు. బౌద్ధమత సిద్ధాంతం కూడ ఇదే చెబుతుంది. ఈ లోకంలోని

దుఃఖాలకి పరిష్కారం ఆనందం నెలకొల్పే ఏకత్వ స్థాయికి బదులు సకల కోరికలనీ సమూలంగా తృణీకరించి అస్తిత్వానికే దూరంగా, భిన్నంగా అస్తిత్వలేమిని (annihilation) సూచిస్తారు.

ఈ దృక్పథం సరైనది కాదు. ఒక అపార్థం (misunderstanding) వల్ల వచ్చింది. మానవుని ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి చరిత్రలోనే ఇది అతి పెద్ద వక్రీకరణ. మోక్షానికి సూచించిన మార్గాలేవయినా ప్రగతిశీలంగా, ఉపయోగకరంగా వున్నాయి. కానీ ఈ సృష్టి ఉనికే చెడు అనీ, కోరిక మూలంగా సృజించబడిందనీ, వీలున్నంత త్వరగా దీనినుంచి విముక్తి పొందడమే లక్ష్యమనే సిద్ధాంతం అత్యంత హానికరమైన వక్రీకరణ.

బహుశ ప్రపంచ చరిత్రలో ఈ ఆలోచన ఏదో ఒక దశలో ఉపయోగపడిందేమో! ఎందుకంటే, ప్రపంచ చరిత్రలో ప్రతిదీ ఏదో ఒకప్పుడు ఉపయోగపడుతుంది. కానీ ప్రస్తుతం ఇది పాతదై, అరిగిపోయి, నిరుపయోగమై, దాని కంటే ఉత్తమమై, ఏకత్వం లోని ఆనందమయ స్థితిని అభివ్యక్తం చేసే సత్యానికి చోటు ఇవ్వ వలసి ఉంది.

ఈ దృక్పథం ఈ భూమి మీద అభివ్యక్తమవడం నూతనంగానే జరిగింది. ఇది తనకి పూర్వం వేళ్ళూనుకుని ఉన్న అన్ని ఆధ్యాత్మిక ఆలోచనలనీ తొలగించి, వినూత్న జ్ఞానమైన దివ్య చైతన్య అనుభూతికి మార్గం ఏర్పరచాలి. అందుకే ఈ సృష్టి విజయం కేవలం సంపూర్ణ ఆనందమయ దివ్య అనుభూతి ద్వారానే సాధ్యమంటాను.

శ్రీఅరవిందు లందుకే హెచ్చరిస్తూ, ఈ దివ్య ఆనందానుభూతి ప్రాపంచికమైన అన్ని అనుభూతులకీ అతీతమంటారు. ఈ దివ్య ఆనందం ప్రపంచంలో సాధారణంగా అనుభవమయ్యే సంతోషానికీ, హాయికీ భిన్నంగా, అతీతంగా, వీటిని జయిస్తే కానీ సాధ్యం కాదు, అనుభవంలోకి రాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 9. Pp. 7-9)

నీ దీక్షకు పరీక్ష

నువ్వు దేవుని బిడ్డవైనప్పుడు దుష్టశక్తుల నిన్నేడిపించడ మేమిటి అనే ప్రశ్న రావచ్చు. ప్రస్తుతం నీలో దివ్యచైతన్యం బదులు అహంకారమే ప్రకాశిస్తుంది. ఆ అహంకారాన్ని పోగొట్టాలంటే అగ్ని పరీక్షలు అవసరం. ముడిబంగారానికి పుఠం పెట్టినప్పుడు గదా మెరుగు వచ్చేది. — *సంపాదకుడు*

దివ్యజనని ముఖారవిందం సుందరం. కాని ఆమె కూడ కఠినంగాను, భయంకరంగాను వుండగలదు. అలా కాకపోతే అమరత్వ మనేది బిడ్డ లాడుకోడానికి తేలిగ్గా యివ్వదగ్గ ఒక ఆట వస్తువా యేమి? లేక దివ్యజీవన మనేది ఉచితంగా లభించ గల బహుమానమా? కాకపోతే కిరీటమనునది ఒక బలహీనుని కివ్వదగ్గదా? కాదు, కాదు. కనుక ఉచితమైన రీతిలో శ్రమించు – నీకు ఫలితం దక్కుతుంది. – శ్రీఅరవిందులు

(*SABCL* Vol. 17, p. 40)

"అసుర శక్తులకు (adverse forces) నీ జీవితంలో జోక్యం చేసికొని నిన్ను ఏడిపించే హక్కు ఎవరిచ్చారు?" అనే ప్రశ్న మరల తలెత్తుతుంది. కాని యిదే నీ చిత్తశుద్ధికి అవసరమగు కచ్చితమైన పరీక్ష. మార్గం సుగమంగా వుంటే ప్రతివారూ యోగం చేస్తారు. ఎలాంటి ఆటంకాలు, ఎలాంటి శ్రమ లేకుండ గమ్యాన్ని చేరగలిగే అవకాశమే వుంటే ప్రతి ఒక్కరూ గమ్యం చేరుకొన గలరు కదా? కాని ఆ విధంగానే జరిగేట్లయితే గమ్యం చేరినవారి పరిస్థితి కూడా వారు బయలుదేరిన సమయాన వున్నట్టి స్థితిగానే వుంటుంది. అంటే ఎక్కడేసిన గొంగళి అక్కడే వున్నట్టు వుంటుందన్న మాట. వారిలో ఏ పరివర్తనా వుండనే వుండదు! అనగా క్రొత్త ప్రపంచం అచ్చం పాత ప్రపంచం వుండినట్లే వుంటుంది. అలాంటిది శ్రమకు తగ్గ ఫలితం అనిపించుకో జాలదు. కనుక అనవసరమైన దానిని త్రోసివేసే ఒక ప్రక్రియ స్పష్టంగా అవసరమే. అప్పుడే నూతన జీవితాన్ని ఆవిష్కరించుటకు సమర్థ వంతమైనదేదో అదే నిలుస్తుంది. ఇదే పరీక్షకు కారణం కాని మరేదీ

కాదు. అంతే కాదు, ఇదే అత్యుత్తమ కారణం కూడ. *కఠిన పరీక్ష లేదా అగ్ని పరీక్షకు నిలువగలిగినదే పరిపూర్ణ పరిశుద్ధంగా తయారవుతుంది. అంతా కాలిపోయిన తర్వాతనే పరిశుద్ధమైన మేలిమి బంగారపు కణిక మిగులుతుంది.* అది అలానే జరుగుతుంది. ఈ విషయంలో మనిషి అంతర్గత దుష్ట సంస్కారాలను చాలావరకు బైటకి నెట్టి వేసేది 'ఇది తప్పు, ఇది పుణ్యము, ఇది ముక్తి' ని తెల్పే మతబోధనమే.

కాని యిందులో నిరంకుశమైన దైవనిర్ణయమేమీ లేదు. అందుకు భిన్నంగా ప్రతివారికి ఉత్తమమైన, అవసరమైన, అనుకూలమైన పరిస్థితులే దైవం కల్పిస్తాడు. మొన్నొకనాడు మాటల సందర్భంగా *భగవంతుడు తన ఆప్తుల పట్లనే కఠినంగా ప్రవర్తిస్తాడని చెప్పుకొన్నాం కదా?* ఈ మాట తమాషాగా చెప్పిన మాట అయి వుండొచ్చని నీవు భావించావు కదూ? కాని అలా కాదు, అది సత్యమైనదే. ముందుచూపుతోను, ఈ పరిశుద్ధ జ్వాల గుండా పయనించగలవారు కూడా వుంటారు. అలాంటి వారికే అత్యధిక ఫలితాలను పొందుటకు అనుగుణమైన పరిస్థితులు సమకూర్చబడి వుంటాయి. తీవ్రవిచారం నీకు సంభవించినపుడు నీకు నీవే, 'ఈ కష్టాన్ని అనుభవించడానికి నేను అర్హుణ్ణి అని ఈ బాధ రుజువు చేస్తుంది. ఈ బాధను యెదిరించి పోరాడగలది యేదో నాలో వుందని రుజువవుతున్నది' అని తెలుసుకో. అపుడు నిన్ను నీవు బాధించుకొనుటకు బదులు సంతోషపరచుకొంటావు. ఇంకను నీవు అలాంటి సమయాన విచారకర పరిస్థితులను సైతము అత్యంత ఉత్సాహంతో స్వీకరించగల శక్తి నీలో గుర్తిస్తావు.

మనిషి మనసు యిలాంటిదే. కావాలంటే పరీక్షించి చూడండి. ఇది చాల సులభ ప్రయోగమే. పరిస్థితి ఎలాంటిదైనా సరే, నీ మనస్సు దానిని కొద్దిగానైనా అనుకూలమైనదేనని భావించడానికి అలవాటుపడితే అది విచారకరంగా అనిపించదు. ఇది ప్రసిద్ధంగా తెలిసిన విషయమే. మనస్సు ఒక విషయాన్ని లేదా ఒక పరిస్థితిని అంగీకరించనంత వరకు అది దాని నెదిరించి శ్రమ

పడుతుంది, పోరాడుతుంది. దాన్ని నిరోధించడానికి ప్రయత్ని స్తుంది. అంతటితో ఆరంభమవుతాయి, లోపల బాధలు, కష్టాలు, తుఫాన్లు, పోరాటాలు. కాని నీ మనస్సు "*మంచిది, ఈ కష్టం నాకు రావలసి వుండే వచ్చింది*" అని భావించిన క్షణాన ఏమి సంభవించినా నీవు బాధపడక, తృప్తిచెంది వుంటావు. తమ దేహంపై ఆ విధమైన మానసిక ఆధిపత్యాన్ని పొంది ఎలాంటి పరిస్థితులలోను బాధపడనట్టి వారున్నారు. అంతేగాదు కొందరు మర్మజ్ఞు (Mystics) లున్నారు. వారిపై విధించబడిన బాధ దైవ సాక్షాత్కారానికి, దైవసాయుజ్యానికి సోపానంగా వున్నదని తోస్తే, వారు ఆ బాధను ఏ మాత్రమూ అనుభూతి నొందరు. వారి దేహం కూడ వారి మనోభావనా బలంచే ఉత్తేజితమవుతుంది. ఈ ఘటన తరచు సంభవించినదే. ఇలాంటి విద్యలో ఉత్సాహమున్న వారిలో అలాంటి అనుభవాలు సర్వసామాన్యములే.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: బి. నరసింహయ్యా

(*CWM* Vol. 4, pp. 354-55)

శారీరక బాధ ఒక హెచ్చరిక

అసలు ఈ శరీరానికి బాధ లెందుకు కలగాలి బాబూ? నీది దివ్య శరీరం కాదు గదా, అది పాంచభౌతికము. మంటలో చేయి పెడితే చేయి కాలుతుంది. మధ్య మధ్యన హెచ్చరిస్తూ ఉంటేనేగాని నువ్వు బాగుపడవు. — *సంపాదకుడు*

శారీరక బాధలా? బాధ అనేది ప్రకృతి విధివిధానం అనుట స్పష్టం. ఈ విషయం మీకు తెలుసునని నేను భావిస్తాను. బాధ అనేది ప్రకృతి సూచించు ఒక సూచకము. ఉదాహరణకు శరీర నిర్మాణంలో యేదేని లోపం వుంటే, దాని వల్ల బాధ లేకపోతే, ఆ లోపాన్ని సరిదిద్దుకోవడానికి అవకాశముండదు. బాధ కలిగి

నపుడే రోగాన్ని బాగు చేయించుకోవాలని ఆలోచిస్తారు. అనారోగ్యం వల్ల నీ కెలాంటి బాధా కలుగకపోతే దాన్ని నయం చేసుకోవాలని నీవు అనుకోవు. కనుక ప్రకృతి పొదుపు విధానంలో శారీరక బాధ యొక్క ప్రథమ కారణం నీ కొక హెచ్చరిక నివ్వడమని నేను భావిస్తాను.

దురదృష్టవశాత్తు ప్రాణమయ సత్తా (vital) ఈ విషయంలో అనవసరంగా జోక్యం చేసుకొంటుంది. అది బాధను ఎక్కువ చేయుటయందు, అటు నిటు త్రిప్పుట యందు, సందడి చేయుట యందు వక్రసంతోషాన్ని పొందుతుంది. ఈ అవగుణం మొత్తం దేహప్రక్రియా పద్ధతినే చెడగొడుతుంది. ఎట్లనగా ప్రాణమయ సత్తా యొక్క జోక్యం ఒక సూచకముగ నుండదు. కొన్ని వేళల్లో అది వ్యాధిని గూర్చి, వ్యక్తిలో సుఖానుభూతి కలిగే అవకాశంగా తయారవుతుంది. వ్యాధి పట్ల ఆసక్తి కలిగిస్తుంది. వ్యక్తి తనపై తానే సానుభూతి ప్రకటించుకొనేట్లు చేస్తుంది. అది యిలాంటి హేయములైన కుటిల ఫలితాలను కలిగిస్తుంది. కాని మౌలికంగా బాధ అనేది 'జాగ్రత్త సుమా! నీ దేహారోగ్యంలో క్రమం తప్పింది, జాగ్రత్త!' అని తెల్పే హెచ్చరిక.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

(*CWM* Vol. 6, p. 406; Vol. 4, p. 295)

మానవులు బాధల ననుభవించకపోతే వారెలాంటి అభివృద్ధిని పొందలేరు. మనిషి సంపూర్ణంగా తృప్తి చెంది వున్నప్పుడు, అతని ఆకాంక్ష నీళ్లు కారుతూ అంతంత మాత్రంగానే ఉంటుంది.

శ్రీమాత

శారీరక బాధలు, వాటి పాత్ర

అనేక విధములైన రూపాలను తయారుచేసి ఆఖరికి మనిషిని నిర్మించినప్పుడు అతనిని జూసి దేవతలందరు హర్షించారట. ఇది అలనాటి కథ. ఇప్పుడు ఈ శరీరం కూడ తన ధర్మాన్ని మార్చుకొని దివ్యశరీరంగా మారవలసిన సమయం వచ్చింది. పైనుంచి ఒక శక్తి దిగివచ్చి దానిని మార్చేందుకు ప్రయత్నించినపుడు అది బాధలు పడటం సహజమే. – సంపాదకుడు

ప్రశ్న: శరీరానికి బాధలు ఎందుకని కలుగుతాయి?

ఈ మధ్య చాలా రోజులుగ ఈ శరీరం చాల బాధపడుతున్నది. తరచి చూచినట్లైతే పైనుంచి పనిచేస్తున్న శక్తి ఒత్తిడి వలనే శరీరం బాధపడుతోంది. అయితే ఈ బాధ ద్వారానే ఈ జడత్వము లోనుంచి బయటపడుతుంది కూడా... the action of the Force translated itself externally by what we call "suffering" because that is the only kind of vibration which can pull Matter out of its inertia.

మూలతః భగవంతుడు పరమ శాంతమూర్తి. కాని ఆ శాంతము భౌతికపదార్థంలోకి వచ్చేసరికి తమస్సు, జడత్వములుగ ద్యోతకమవుతుంది. దీని అర్థమేమిటి? పదార్థము యొక్క జడత్వము దివ్యశాంతి యొక్క ప్రతిరూపమే కనుక దానిని మార్చే పని లేదు. పైనుంచి ఒక మహాశక్తి దిగివచ్చి దానికి షాక్ ట్రీట్మెంట్ ఇచ్చి జాగృతపరుస్తుంది. శరీరము ఈ షాక్‌ను తట్టుకోలేక విపరీతమైన బాధ పడుతుంది. The supreme Peace, the supreme Calm are deformed and disfigured into inertia and into *tamas*, and precisely because this was the deformation of true Peace and Calm, there was no reason why it should change! A certain vibration of awakening – of reawakening – was necessary to come out of this *tamas*, that could not pass directly from *tamas* to Peace; something was needed to shake the *tamas*, and that is translated externally by suffering.

నేను చెప్పేది శరీరం అనుభవించే బాధలను గురించి – ప్రాణిక, మానసిక ఆవేశపూరిత బాధల సంగతి వేరు. ఎందుకంటే వాటి ప్రాప్తి స్థానము మనస్సు. ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే వీట న్నిటిని అనృతము (Falsehood) అని అనవచ్చు. కాని ఈ శారీ రక బాధ ఉన్నదే – అది ఒక పిల్లవాడ్ని కొట్టినట్లు అనిపి స్తుంది. ఎందుకంటే పదార్థంలో falsehood has become ignorance. (అనృతము అవిద్యగా మారింది.) అంటే ఏమిటి? ఇందులో దురుద్దేశ్యమేమి లేదు. పదార్థంలో దురుద్దేశ్యము (bad will) ఏమీ లేదు. అంతా జడత్వము, అవిద్య. All is inertia and ignorance. అసలు సత్యాన్ని గురించి దానికి తెలియనే తెలియదు. తన మూలము దైవమే అని తెలియదు. శారీరక బాధలను నివారించే అవకాశమున్నదని కూడ తెలియదు. ఈ అసమర్థత (అజ్ఞానము) శరీరకణాల లోనే యున్నది. అది శరీరచైతన్యంలో బాధగా పరి ణమించి శరీరాన్ని ఉత్తేజపరచి పరివర్తనమునకు దారి తీస్తుంది.

శరీరకణాల్లో ఆకాంక్ష పుట్టింది. ఆ ఆకాంక్ష అంతకంతకు తీవ్రతరమవుతుంది. తీవ్రతరమై ఈ పరిణామము ఎందుకింత కష్టమౌతోందోనని ఆ కణాలు ఆశ్చర్యపోతున్నాయి. అంటే ఆ కణాల్లో మృదుత్వము లోపించటం వలన ఈ బాధ ఎక్కువ అవుతుంది. ఆ క్షణంలో ఆ ఆకాంక్ష పదిరెట్లు పెరిగి అతి తీవ్రమై స్థిరంగా వుండిపోతుంది. కాని ఆ తీవ్రతను అలా ఆ స్థాయిలో ఉంచటం కష్టమే. వెంటనే మళ్లి పతనమైపోయి అంతా జడమే అవుతుంది. మళ్లి బాధ పెరగటం, ఆకాంక్ష తీవ్రతరం కావటం, అది అట్లా వుండిపోవటం జరుగుతూ వుంటుంది. *గంటల తరబడి ఏ మాత్రమూ సడలింపు లేకుండ ఆ పిలుపు దైవంతో సాయుజ్యము చెంది దైవమే కావాలని ఆకాంక్షిస్తూ వుంటుంది.* ఇలా ఎందుకని జరుగుతుందంటే బాధ ఎక్కువ కావటమే దానికి కారణం. పైకి వెళ్తూ వుండటం, మళ్ళీ క్రిందికి పడిపోతూ వుండటం, పైకి వెళ్ళడం, పడిపోతూ వుండడం నిరంతరం జరుగుతూనే వుంటుంది. దీనికి అంతం వుండదు. ఈ ప్రక్రియ

త్వరగా జరగాలనంటే కొరడా దెబ్బలు అవసరమని నాకు స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

ఈ పరిస్థితి వున్నప్పుడు అకస్మాత్తుగ ప్రేమపూర్వకమైన దివ్యస్పర్శ కలుగుతుంది. అప్పుడు ఈ బాధ, ఈ ఘోరావస్థను, ఈ వైపరీత్యములను పోగొట్టమని ఒక ఆకాంక్ష పుడుతుంది. అప్పుడు ఆ భగవత్ప్రేమ దిగి వచ్చినప్పుడు "ఆహా! ఈ దివ్యకటాక్షము ఎంత మధురంగా ఉన్నది. ఈ శరీరము ఆ అనుభూతిని ఎలా అనుభవిస్తున్నదో చూడు" అని అనిపిస్తుంది. అప్పుడు మనస్సులోని ఆలోచనలు ఆ దివ్యశక్తిని నాలుగు మూలలా ప్రసరించేందుకు ఒక సాధనం అవుతాయి. ఈ శక్తి, ఈ మధుర స్పందన మున్నదే అది ఈ ప్రపంచం మీద ఒత్తిడి చేస్తుంది. తనను ఎవరైనా గ్రహిస్తారేమోనని వెతుక్కుంటుంది. నీ ఆలోచనా శక్తి చాల ముఖ్యం. *అయితే అది నీ సొంత ఆలోచన కాకూడదు. దానిని భగవంతునికి సమర్పించినపుడు అది ఆయనకు ఒక చక్కటి ఉపకరణము అవుతుంది.* ఉన్నత చైతన్యమే దానిని కదిలించి ఎక్కడికి కావాలంటే అక్కడకు పంపిస్తుంది.

ప్రశ్న: బాధలను పోగొట్టటం ఎలా?

నువ్వు ఒక సంగతి తెలుసుకోవాలి. ఎక్కడైతే కీడు వున్నదో దాని పరిష్కారం కూడ దానితో జతపరచి వుంటుంది. దుఃఖానికి (బాధలకు) చికిత్స కూడ దానితో జతపరచే వుంటుంది. అందుకని నీ కెక్కడైనా 'చెడు' కనబడినపుడు దానిని తిట్టుకోకుండా, "దీనికి కూడ ఒక ప్రయోజనము ఉన్నదిలే, ఈ సృష్టి గతిలో పురోగమనానికి బాధ కూడ అవసరమే. అందుకనే ఈ బాధ వున్నది. దాని వలన ఒక ప్రయోజనము జరగవలసి యున్నది" అని తెలుస్తుంది. ఈ దృష్టితో కనుక నీవు వున్నట్లైతే నీ బాధ కూడ మాయమైపోతుంది. కాబట్టి బాధ పురోగమనానికి ఒక సాధనము. పురోగమనము, బాధ, నివారణ ఈ మూడు ఏకకాలంలోనే వుంటాయి.

ఆ క్షణంలో పైనుంచి వచ్చే పరివర్తన శక్తి నీకు కనుక బాధ కలిగించినట్లైతే అందులోనే అవసరమైన ఆకాంక్ష, నివార

ణోపాయము కూడ వుంటాయి. పరివర్తనము జరిగి నీ బాధ కూడ మాయమైపోతుంది. బాధ బదులు ఇంతవరకు ఈ భూలోకంలో తెలియని ఒక అపరిమితమైన సంతోషము, ఆనందము కలుగుతాయి. It is a supersensation, in a perfect peace and which is obviously the only thing that can be eternal. మనము ఆనందం అనే వస్తువును మన భాషలో చెప్పదగినంతవరకు చెప్పడమైనది.

ఈ అనుభూతిని ఇంతవరకు ఈ సృష్టిలో ఎవరూ అనుభవించి యుండరు. చాల స్వల్పస్థాయిలోనే ఏదో యొక మెరుపు మెరిసినట్లు మాత్రమే ద్యోతకమై వుంటుంది. ఇప్పుడిప్పుడే ఆనందము ఇంతటి పూర్ణస్థాయిలో ఈ భూమి మీద తెలియబడుతుంది. కాని ఈ భౌతికపదార్థము, ఈ కణములకు భయము గాని, ఆతురతగాని వున్నాయని చెప్పను గాని ఏదైనా క్రొత్త అనుభూతి కలిగినపుడు, వాటికది అలవాటు లేక ఎలా అనుభవించాలో చేతకాదు. అది బాధగా పరిణమిస్తుంది. ఎప్పుడైతే ఆకాంక్షతో, సమర్పణతో సమర్పించినపుడు ఇక భయము లేదు, బాధ లేదు. అంతా సంతోషమే, పరమానందమే.

ఈ క్రొత్త శక్తిని గురించి చెప్పుకున్నాం గదా, ఈ శక్తి, ఈ కటాక్షము నీలో ఏ విధంగా పనిచేస్తుందో నీవు కనుక గుర్తించినట్లైతే ఇక నీ సమస్య తీరిపోయినట్లే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 11, pp. 41-44)

అంతరంగిక విముక్తి

డబ్బు, ఆస్తిపాస్తులు మనిషికి సంతోషానిస్తాయిట! మరి ఇదే నిజమైతే అత్యంత సంపన్న దేశాలలో మనుషులు ఎక్కువ క్షోభను అనుభవిస్తున్నారు – ఎందుకని? ఎక్కడో, ఏదో లోపమున్నది. అహంకారమే దీనికి కారణము. అహంకారం పోవాల్నంటే అంతరంగిక విముక్తి పొందాలి. అప్పుడే మనిషి ఉన్నత చేతనాస్థాయిని అందుకోగలడు. ఇక అతని దృష్టే మారిపోతుంది.

– సంపాదకుడు

అహంకారంలోనే జీవిస్తూ, ఆ అహంకారాన్ని తృప్తిపరచాలని చూచేవాడు మూర్ఖుడు. అహంకారాన్ని అధిగమించి, అహంకార రహితమైన ఒకానొక చేతనాస్థాయిని చేరుకొంటే తప్ప నీవు నీ గమ్యాన్ని అందుకోలేవు. తమాషా ఏమిటంటే, అప్పుడిక అహంకారానికి అవసరమే వుండదు. దాని పాత్ర తీరిపోయిందన్న మాట!

ఈ అహంకారము వేర్పాటు భావము వలన కలిగినది. ఎప్పుడైతే పూర్ణవస్తువు నుండి జీవుడు వేరైపోయినాడో అప్పుడే ఈ అహంకారము పుట్టింది. దానితో పాటే అనేకమైన అవరోధాలు, కష్టాలు, దుఃఖము మొదలైన సంకటాలాన్నీ ప్రారంభమైనాయి. వాటినే మనం విరోధమైన లేక అదైవిక శక్తులు అంటున్నాము. కాని మనం అంతరంగికంగా ప్రక్షాళనము గావించుకొని పరిశుద్ధమై అహంకారాన్ని విరగడ చేసుకొనేందుకు ఆ శక్తుల ఆవశ్యకత యున్నది. ఆ శక్తులు పనిజేయడం వల్లనే అహంకారం పుట్టింది. దాని ఆయుర్దాయం పెరిగింది. ఎప్పుడైతే అహంకారం మాయమైపోతుందో అప్పుడీ శక్తులు కూడ నశించిపోతాయి. ఈ ప్రపంచములో వాటి అవసరం తీరిపోతుంది.

అంతరంగికంగా విముక్తమై కల్మషాలు పూర్తిగ పోయి పరిశుద్ధమై చిత్తశుద్ధి కలిగనప్పుడు ఇక బాధ, దుఃఖము ఎక్కడివి? మాయమైపోయినవి. ఉన్నత చైతన్యాన్ని అందుకొని గమ్యాన్ని చేరుటకు ఇక వాటి అవసరం లేదు.

కాబట్టి నీ శ్రాయశక్తులా పాటుపడి అంతరంగిక పరివర్త నము సాధించుటయే నీ కర్తవ్యము. అప్పుడే నీవు నీ బాధలను జయించి ఫలితాలను అనుభవించెదవు. ఇక దుఃఖంయొక్క ఆవ శ్యకత తీరిపోయినట్లే గదా!

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 3, p. 218)

బాధ కూడ ఒక సాధనమే

బాధలను జీవుడు కోరి తెచ్చుకుంటున్నాడనుకుంటారేమో, అదేమీ కాదు. నిన్ను నిద్ర నుండి లేపేందుకు, దైవం కోసం ఆకాంక్షింప చేసేందుకు అది ఒక సాధనము. నువ్వు సుఖసంతోషాలలో మునిగి తేలుతున్నంత కాలం అది జరగదు. కాని నొప్పి కల్గినప్పుడు భరించలేనంతగా నిన్ను కుదిపివేసినప్పుడే నువ్వు కళ్ళు తెరిచి "అరె ఏమయింది" అని ఆలోచించడం మొదలు పెడతావు. – సంపాదకుడు

బాధ కలగడం లోని గూఢార్థమేమిటో, అది మనని ఎక్కడికి చేరుస్తుందో పరిశీలిద్దాము. బాధ అనేది ఆత్మకు అవసరమని కొందరి నమ్మకం. కేవలం బాహ్యదృష్టితో, అరకొర జ్ఞానంతో వారలా అనుకోవచ్చు. కానీ అది నిజం కాదు. ఆత్మయొక్క నిజ ధర్మం ఆనందం – సుస్థిరంగా ఒడిదుడుకులు లేకుండా, బేషర తుగా కలిగే అమందానందం. బాధ కలిగినప్పుడు ఓర్పుగా, దైవ కృప యందు అచంచల విశ్వాసంతో ఆకాంక్షిస్తూ దాన్ని తప్పిం చుకోవాలనుకోకుండా పట్టుదలతో దాన్ని అనుభవిస్తే జాజ్వల మానమైన సత్యాన్ని, ప్రతివస్తువులోనూ మూలాంశగా వెలుగు తున్న పరమానందాన్ని పొందవచ్చు. ఆ విధంగా ఆనంద కవా

టాలు బాధ ద్వారా తేలిగ్గా, సూటిగా తెరుచుకుంటాయి. సంతృప్తి దొరికే సందర్భం కంటే బాధానుభూతులే దగ్గిర దారి అన మాట.

నేను ఒట్టి సంతోషాన్ని (pleasure) గురించి కాదు చెపుతున్నది. అదైతే ఈ సంపూర్ణ దివ్యానందం నుంచి నిరంతరం వైదొలగి పోతుంటుంది.

సంతోషమనేది ఒక రకంగా మనని మభ్యపెట్టి మన లక్ష్యానికి దూరం చేస్తుంది కాబట్టి సత్యం కావాలనుకునేటప్పుడు దాని మోహంలో పడకూడదు. సంతోషం మనని పూర్తిగా హరించి వేస్తుంది, మనని మోసం చేస్తుంది; లక్ష్యాన్నుంచి దారి మళ్ళిస్తుంది. బాధ మళ్లీ మనల్ని లక్ష్యం వైపుకి మరల్చి దాన్ని భరించడానికి సలిపే ఏకాగ్రత ద్వారా మనని నాశనం చేయటానికి వచ్చిన దాన్ని ఎదుర్కొనేటట్లు చేస్తుంది. దృఢంగా ఉన్నట్లైతే బాధ ద్వారా మన అసలైన శక్తిని తిరిగి పొందవచ్చు. నమ్మకం సడలినప్పుడు బాధ ద్వారానే దాన్ని తిరిగి పొందవచ్చు. బాధకు అతీతంగా ఉండేదే విశ్వాసము.

తనను తాను మరచి సుఖసంతోషాలతో మునిగి తేలుతూ దేన్నీ సీరియస్‌గా పట్టించుకోకుండా, అన్నీ తేలికగా తీసుకుంటూ జీవితాన్ని గడిపేస్తే మనం ఒక అమూల్యావకాశాన్ని పోగొట్టుకున్నట్లే. అంటే జీవితంలో పరిష్కరించవలసిన ఒక సమస్య ఉన్నదనీ, మనం అన్వేషించవలసిన వస్తువు ఒకటి ఉన్నదనీ, బ్రతుకుకి ఒక అర్థం, పరమార్థం ఉన్నాయనీ, జీవితం ఊరికే గడిపేసి వెళ్ళిపోవటానికి కాదనీ, ఇక్కడుండి ఏమీ నేర్చుకోకుండా, ఏమీ సాధించకుండా ఉండటం వ్యర్థమనీ, అనుకోకుండా ఆదమరచి బ్రతికేవారు ఒక అద్భుత అవకాశాన్ని జారవిడుచుకుంటున్నారన్న మాట. అది అపురూపమని కాదు గాని, పురోగమనానికి సరైన క్షేత్రమూ, జీవిత రహస్యాలని గ్రహించగల సమయమూ కాబట్టి ఈ జీవితావకాశాన్ని వదులుకోకూడదని నా ఉద్దేశము. ఈ అవకాశం జీవిత పరమార్థాన్ని గ్రహించి నిన్నొక అడుగు ముందుకు నడిపిస్తుంది. ఆ విధంగా పురోగమించి దివ్యజీవనంలో ఉండే శాశ్వత పరమానందంతో అనుసం

ధానం చేయగల పరమ రహస్యాన్ని నీకు కలతలామలకం చేస్తుంది.

పై పేరాకు ఆంగ్లమూలం:

When one enjoys oneself and forgets, when one takes things as they come, tries to avoid being serious and looking life in the face, in a word when one seeks to forget, to forget that there is a problem to solve, that there is something to find, that we have a reason for existence and living, that we are not here just to pass our time and go away without having learnt or done anything, then one really wastes one's time one misses the opportunity that has been given to us, this – I cannot say unique, but marvellous opportunity for an existence which is the field of progress, which is the moment in eternity when you can discover the secret of life; for this physical, material existence is a wonderful opportunity, a possibility given to you to find the purpose of life, to make you advance one step towards this deeper truth, to make you discover this secret which puts you into contact with the eternal rapture of the divine life.

(నిశ్శబ్దం)

అలాగని బాధలను కావాలని ఆహ్వానించడమో లేక శరీరాన్ని చిత్రహింసలకు గురి చెయ్యటమో మూర్ఖత్వమే అవుతుంది. అయితే బాధలను తప్పించుకొని తిరిగే ప్రయత్నాలుగానీ, పైపైన చేసే అల్పచర్యలు గానీ, దాని పైనుంచి వేరే విషయాల పైకి దృష్టి మరల్చే ప్రయత్నాలు గానీ పిరికితనమనే అనిపించుకుంటుంది. *నీకు బాధ కలిగిందంటే ఏదో ఒకటి బోధించడానికే వచ్చిందని తెలుసుకోవాలి. అది ఎంత త్వరగా గ్రహిస్తే అంత త్వరగా బాధపడే అవసరం తీరిపోతుంది. ఎందుకంటే ఆ రహస్యంతోనే బాధకు ఉత్పత్తి ఏదో, కారణమేదో దాన్ని అధిగమించడమెలాగో తెలుస్తుంది.*

అసలు రహస్యమేమంటే అహం నుంచి బయటపడాలి. ఆ బంధిఖానా నుంచి విముక్తి పొంది, భగవంతునితో సాయుజ్యం పొంది ఆయనలో లీనం కావాలి. ఆయన నుంచి మనని వేరు చేసేదాన్ని దేనినీ కూడా సహించకూడదు. ఆ రహస్యాన్ని ఒక్క సారి ఆవిష్కరించుకొని తమలో దాన్ని సిద్ధింపచేసుకుంటే బాధ తన ఆధారాన్ని కోల్పోతుంది. వేదన మాయమైపోతుంది. అతి శక్తివంతమైన ప్రతిక్రియ ఇదే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9, pp. 40-42)

బాధ – ప్రకృతి మనకు నేర్పే పాఠం

ఈ శరీరం బాధ నెంతవరకు భరించగలదు అనేదే ప్రశ్న. మానవ మనస్సు ఈ బాధను గురించి అదే పనిగా ఆలోచించడం వల్ల బాధ ఎక్కువౌతుంది. దానిని అదుపుచేస్తే అంతకంటే ఎక్కువ బాధను భరించడం సాధ్యమే. – *సంపాదకుడు*

ప్రకృతి మాత స్పర్శనే మనం బాధ అనుకుంటాము. బాధను భరించి ఆనందాతిరేకంలో పరవశించి ఎలా వృద్ధి పొందాలో నేర్పించేదే ఈ స్పర్శ. అమ్మ మూడు దశల్లో ఇది నేర్పిస్తుంది. అది ఓర్మి, సమత, ఆనందపారవశ్యము.

శ్రీఅరవిందులు (*మెరపులు – తలపులు*)

నువ్వు బాధల పట్ల ఉదాసీనంగా ఉన్నప్పుడు ఆ సహనమే నీ వ్యక్తిత్వాన్ని తీర్చిదిద్ది నిన్ను సూటిగా ఆనందం వైపుకి నడిపిస్తుంది. అయితే ఆ బాధల పట్ల సరైన వైఖరి అవలంబించ గలిగితేనే ఇది సాధ్యమవుతుంది. దైహికబాధల సంగతి వేరుగా ఉంటుంది.

దేహానికి బాధను సహించడమెలాగో నేర్పిస్తే అది అంత కంతకు తన్యతను పొంది (resilient) చెక్కుచెదరకుండా చక్కగా ఉండగలదు. కొంచెం బాధ కలగంగానే తలక్రిందులై నంతులత చెడగొట్టుకోకుండా నిశ్శబ్దంగా భరించడం నేర్చుకుంటే శరీరానికి అస్వస్థతను ఎదుర్కొనే శక్తి ఇనుమడిస్తుందని చెప్పవచ్చు. అలా జరగటం నిజంగా గొప్ప విషయమే. కేవలం బాహ్యదృష్టితో ప్రాక్టికల్‌గా నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుంటే నాకు తోచింది ఇదే. అంతర్గతంగా కూడా చిన్న చిన్న అనుభవాల వల్ల కూడా ఇది నిజమని తేలింది. ఈ శరీరం మనం అనుకున్నదాని కంటే ఇంకా చాల ఎక్కువే భరించగలదు. అలా ఓర్చుకోవాలంటే దానికి భయం, ఆందోళన ఉండకూడదు. మనస్సు అడ్డురాకుండా శరీరం తనకు తానై ఉన్నప్పుడు దానికి భయంగానీ, ఆందోళన గానీ, జరుగబోయే దాన్ని గురించి శంకగానీ ఉండదు. ఏ వ్యధా కలగదు. ఎంతైనా భరించగలదు.

రెండవది: శరీరం బాధను భరించాలని తీర్మానించుకుంటే, అది అలా నిశ్చయించుకొని సిద్ధపడితే బాధ తీవ్రత మటుమాయమవుతుంది.

నీవు ప్రశాంతంగా ఉంటే (అంతర్గతమైన ప్రశాంతత చాలా అవసరం) బాధ ఒక ఆనందానుభూతిగా మారుతుంది. ఆనందమంటే అదేదో సుఖాన్నిస్తుందని కాదుగానీ, నీకొక శమన కలుగుతుంది. ఇది ఒక దైహిక అనుభవం మాత్రమే, ఆఖరు స్థితి దైహిక కణాలలో దైవంపై విశ్వాసం కుదరటము, భగవంతుని పైనా, భగవత్సంకల్పం పైనా, ఆయన ఆధిపత్యం పైనా అచంచల విశ్వాసం ఏర్పడి అంతా మంచికే జరుగుతోందనుకున్నప్పుడు ఒక పరవశం కలుగుతుంది. దేహకణాలన్నీ విచ్చుకొని, తేజోపూరితములై దివ్యానుభూతిని పొందుతాయి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 10, pp. 170-71)

ఈ శత్రువు అంతరించేదెప్పుడు?

ఆనందం వేరు. ఇంద్రియములు 'సుఖము' అని అనుకుండేది వేరు. శ్రీమాత చాలా చమత్కారంగా ఈ విషయాన్ని చెప్పారు. ఈ 'సుఖము' ఒక మత్తుమందు లాంటిదట. మనం దాంతోటి తృప్తిపడి 'ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే ఉన్నది' అన్నట్లు ప్రవర్తిస్తామట. ఇది దైవసామ్రాజ్యాన్ని రాకుండా చేసే దుష్టశక్తుల పన్నాగము.
—. సంపాదకుడు

వేర్పాటు భావంతోనే బాధ, వ్యధ, దుఃఖము, అవిద్య, అసమర్థత మొదలైనవన్నీ ఏర్పడ్డాయి. సంపూర్ణమైన ఆత్మార్పణ, ఆత్మ విస్మరణలు సర్వసమర్పణ ద్వారా కలిగినప్పుడు బాధ అదృశ్యమై, దాని స్థానంలో అనాచ్ఛాదిత ఆనందం నెలకొంటుంది.

ఈ విధంగా ప్రపంచంలో ఆనందం స్థిరపడినప్పుడు నిజమైన పరివర్తనం జరిగి ఒక సరికొత్త జీవనం, సరికొత్త సృష్టి, సరికొత్త సిద్ధి ఏర్పడతాయి.

నిజం చెప్పాలంటే దుష్టశక్తుల (adversary) వల్లనే బాధ అనేది ప్రపంచంలోకి వచ్చింది. కేవలం ఆనందం మాత్రమే దాన్ని పూర్తిగా జయించగలదు.

(దీర్ఘ నిశ్శబ్దం)

సృష్టికార్యం చేసింది ప్రమోదమే (delight) కాబట్టి అది కూడ ఈ పని చేయగలదు.

(నిశ్శబ్దం)

నేను ఇక్కడ మాట్లాడుతున్నది సాధారణంగా అందరూ అనుకునే సంతోషాన్ని గురించి కాదు. అది నేను చెప్పిన ఆనంద స్థితి దరిదాపులకి కూడ రాదు. అది కేవలం మనుషుల్ని దారి మళ్ళించడానికి కల్పించిన అసురసృష్టి; సుఖభోగాల వల్ల కలిగే భ్రమ తప్ప ఇంకేం కాదు. ఇంకా చెప్పాలంటే అసలు కర్తవ్యాన్ని విస్మరించి, ఉపేక్షించడంవల్ల పొందే సుఖభావము.

(నిశ్శబ్దం)

నేను చెప్పే ఆనందం పరిపూర్ణ ప్రశాంతస్థితి, క్రీనీడలు లేని వెలుగు, అదే సామరస్యము, సంపూర్ణమైన సౌందర్యము, అనివార్యమైన ఒక శక్తి. ఆ ఆనందం సాక్షాత్తు భగవంతుడే, అతని సంపూర్ణత్వం, అతని సంకల్పము, దివ్యసిద్ధి.

ప్రశ్న: అమ్మా! ఆనందమే శత్రువును జయించగలదు అన్నారు కదా! కానీ శత్రువును జయిస్తే కదా ఆనందాన్ని పొందేది

కానే కాదు. శత్రువును లెక్కచేయకుండా దాటి వెళ్లిపోవాలి. మొట్టమొదటగా నీవు వాని ప్రభావం నుంచి బయటపడాలి. వాని ప్రభావంనించి బయటపడటం ఒక ఎత్తు. వానిని జయించడం మరో ఎత్తు. ఈ రెండింటికీ తేడా ఉంది. వాణ్ణి జయించడం అంత తేలిక కాదు. వాడి కంటే ఎక్కువ శక్తి సంపన్నుడవు కావాలి. కాని వాని ప్రభావం నుంచి పూర్తిగా బయటపడి స్వేచ్ఛను పొందటం నీ చేతిలోనే ఉంది. అట్లా బయటపడిన క్షణం నుంచీ నీ ఆత్మసమర్పణ సంపూర్ణం కాగలదు. అలా సంపూర్ణంగా సమర్పణ చేసుకున్నప్పుడు ఆనందం లభిస్తుంది. ఆ విధంగా శత్రువుని పరాజితుణ్ణి చేసి పూర్తిగా పారద్రోలటానికి చాలా ముందరగానే ఆనందాన్ని చేజిక్కించుకుంటావు.

ఈ ప్రపంచంలో వాని అవసరం తీరిపోయినప్పుడు ఆ శత్రువు దూరమైపోతాడు. కానీ వాని ఆవశ్యకత మనకి బాగా తెలుసు. బంగారపు స్వచ్ఛత తెలుసుకొనే గీటురాయి మాదిరిగా వాని అవసరం మన కుంది.

ఎవ్వరైనా నిజమైన విధేయత కలిగి ఉండేటట్లైతే ఆ శత్రువు వారి దరిదాపులకు రాలేడు. ఇక్కడ విధేయత అంటే నేనూ, శ్రీఅరవిందులు చెప్పినట్లు మీలో ఏ భాగమూ కూడా మీ ఆకాంక్షను గానీ, ఆత్మసమర్పణ గావించుకోవాలనే సంకల్పాన్ని గానీ ప్రశ్నించకూడదు. ఏ భాగమూ కూడా స్వతంత్రించి తన ఇష్టప్రకారం నడుచుకోటానికి దొంగవేషాలు వేయకూడదు. అది కపటం, దుష్టత్వం, మోసంతో కూడిన అనేక వేషాలు వేస్తుంది. దురదృష్టం ఏమంటే మానవునికి తనను తానే మోసం చేసుకొనే

స్వభావం అంతర్గతంగా ఉంది. అలా మోసం చేసుకుంటున్న కొద్దీ అది మోసమనే జ్ఞానం తక్కువైపోతుంది. అలా కాక ఎవ రైనా అచ్చంగా విధేయులై నడుచుకుంటే మాత్రం ఆ శత్రువు వారి దరికి చేరలేడు. వాడు ఆ ప్రయత్నం కూడా చేయడు. ఎందుకంటే ఆ ప్రయత్నమే వాడి వినాశము కదా!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 7, pp. 401-03)

బాధ నుండి ఉపశమనం పొందే మార్గం

ప్రతివారు అనేక కారణముల వలన తమ శరీరములోని వివిధ భాగములలో నొప్పులతో బాధపడుతూ ఉంటారు. వాటిలో శారీరక రుగ్మతలు, సమతౌల్యము లోపించుట ప్రధానమైనవి. వాటికి సముచితమైన చికిత్స, సకాలములో చేసి, వారిని బాధించే నొప్పిని తగ్గించవచ్చు.

భౌతిక అసమానతలకు, రుగ్మతలకు గల కారణములను సమూలముగా నిర్మూలించకపోతే వాటి ద్వారా తరచూ నొప్పితో బాధపడుతూనే ఉంటారు. ఏ కారణము వలన బాధ వచ్చినప్పటికీ నాడీమండలంలోని నరముల ద్వారా జరిగే దాని ప్రసారము ను స్తంభింప చేసినచో ఆ నొప్పి వెంటనే తగ్గిపోతుంది.

బాధ నివారణకు రెండు ప్రధానమైన మార్గములు వున్నవి. అవి 1) శరీరము లోపలనుంచి వచ్చే నివారణ మార్గము, 2) శరీరమునకు వెలుపల నుంచి వచ్చే నివారణ మార్గము. వీటిలో మొదటిదైన శరీరము లోపల నుంచి వచ్చే నివారణ మార్గముల ద్వారా చాలా కాలము శాశ్వతంగా బాధ నుంచి ఉపశమనము లభించును. శరీరానికి బాహ్యంగా వున్న నివారణ మార్గముల వలన బాధ తాత్కాలికంగా మాత్రమే తగ్గుతుంది. వైద్యచికిత్స శరీరమునకు బాహ్యంగా వున్న నివారణ మార్గము.

దంతముల నొప్పి వలన బాధ పడే వ్యక్తులు వున్నారు. వీరిలో సుకుమారులైన కొందరు "నాకు నొప్పి తీవ్రముగా వున్నది. ఈ బాధను భరించలేను" అని బిగ్గరగా కేకలు వేస్తూ వుంటారు. ఆ విధంగా చేయటం వలన వారి నొప్పి తగ్గుతుందా? తగ్గదు. "నొప్పి భరించలేను" అని ఎంత బాధపడినప్పటికీ ఆ దంతముల నొప్పి నుంచి ఉపశమనం లభించదు. నొప్పి వచ్చిన దంతములు కదలకుండా పూర్తిగా విశ్రాంతిగా వున్నప్పుడు మాత్రమే నొప్పి నుంచి ఉపశమనం లభిస్తుంది.

శరీరములో గల వివిధ అవయవాలలో దేనికైనా వ్యాధి రావచ్చు. వ్యాధి వచ్చినప్పుడు నొప్పి వస్తుంది. ఏ అవయవము నకు రుగ్మత వచ్చి నొప్పి, బాధ కలిగినప్పుడు, ఆ వ్యక్తి దానిని. అనగా, రుగ్మత గల ఆ అవయవమును కదపకుండా పూర్తిగా విశ్రాంతిగా వుండాలి. దీనికై వైద్యశాస్త్రంలో 'మత్తుమందు' ఇచ్చి నొప్పితో బాధపడకుండా చేస్తారు. మత్తుమందు యివ్వకుండా రోగము వచ్చిన అవయవమును కదపకుండా విశ్రాంతిగా వుంచటం కూడా సాధ్యమే. అట్టి స్థితిని 'సాధన' ద్వారా పొంద వచ్చు.

శరీరమునకు బైట నుంచీ డాక్టరు ఇచ్చే మత్తుమందు జబ్బుచేసిన ఆ అవయవము నుంచి ఆవిర్భవించే నొప్పిని నాడీ మండలముల లోని నరము దానిని అనగా, ఆ నొప్పిని ప్రసారము చేయకుండా తాత్కాలికంగా నిలిపివేస్తుంది. నాడీమండలములో నరము ద్వారా జరిగే ప్రసారము మెదడుకు చేరటం ఆగిపోవుట వలన ఆ వ్యక్తికి నొప్పి తెలియదు. శరీరము లోపలి నుంచీ అనగా సాధన ద్వారా నొప్పి వచ్చే భాగమునందు గల నాడీమండలము లోని నరము ప్రసారము స్తంభించుట వలన ఆ వ్యక్తికి నొప్పి తెలియదు.

ఎవ్వరైతే తమ మనస్సును చిత్తమును అదుపులో వుంచు కుంటారో అట్టి వ్యక్తుల నాడీమండలములో నరములు కూడా వారి అదుపులో వుంటాయి. దీనిని సాధించటానికి 'సాధన' ఉప యోగపడుతుంది.

అట్టి సాధన ఆరోగ్యవంతులైన స్త్రీపురుష లందరూ సులభంగా చేయవచ్చు. క్రికెట్, ఫుట్‌బాల్ మున్నగు ఆటలు ఆడుతున్నప్పుడు, వ్యాయామం చేసేటప్పుడు ఆటగాళ్ళకు గాయములు తగులుతూ ఉంటాయి. ఆ విధంగా గాయములు తగిలినప్పుడు నిస్సహాయంగా బాధపడుతూ చాలామంది చతికిలబడి కూర్చుంటారు. అలా కాకుండా గాయమైన భాగములోగల నాడీమండలంలోని నరము, ఆ బాధను మెదడుకు ప్రసారం చేయటం వలన తమకు నొప్పి కల్గుతోంది అని గ్రహించి, ఏకాగ్రత కలిగిన చిత్తముతో దానిని నిలిపివేయ గల్గినచో ఆ వ్యక్తుల బాధ వెంటనే తగ్గిపోతుంది. వెంటనే వారు ఆటలో పాల్గొంటారు.

మీరు ఎవరైనా నొప్పితో బాధపడుతున్నప్పుడు నొప్పి వున్న భాగములోగల నాడీమండలంలోని నరము చేసే ప్రసారమును మీ అధిమనస్సు ద్వారా స్తంభింప చేయడంలో కృతకృత్యులవ్వాలి. నిర్మలమైన మనస్సు కల్గినప్పుడు అలా చేయటం సులభమే! ప్రయత్నించి చూడండి!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ టి.వి.ఎ.ఎస్. శర్మ

(*CWM* Vol. 6, pp. 406-08)

భగవంతుడు బాధను మనకు నాలుగు దశలవారీగా ఇస్తున్నాడు. బాధ బాధగానే ఉండటం ; బాధ ఆనందాన్ని కలుగచేయడం ; బాధే ఆనందంగా కావడం ; అది పూర్తిగా ఆనందంతో పరవశించిపోవడం.

శ్రీఅరవిందులు

The Mother

నీలో నువ్వు క్రుంగి కృశించి పోవద్దు

నీకు ఒక్కొక్కప్పుడు జీవితం అంటే విసుగుపుట్టి చాలా బోరు కొడుతుంది కదూ!. దానికీ ఒక ప్రయోజన మున్నది. 'నేనేదో నేర్చుకోవాలన్న మాట. నన్ను సుషుప్తి నుండి మేల్కొలిపి పురో గమింప జేయుటకే అలా జరుగుతుంది' కాబట్టి ఈసారి నీకేం తోచనప్పుడు నిన్ను నీవు లోతుగా పరిశీలించుకో.

– సంపాదకుడు

కొన్ని సందర్భాలలో జరిగే ప్రతి సంఘటనతో నీవు నిరుత్సాహము చెందుతావు. అంతే కాదు, మరికొన్ని విషయముల వలన నీవు విసుగు చెంది, మూఢుని వలె కూడా ప్రవర్తిస్తావు. అటువంటి సమయములలో నువ్వు క్రుంగి కృశించి పోవద్దు. 'విసుగును కల్గించే ఈ విషయముల ద్వారా నేను సరికొత్త సంగతులను తెల్సుకోవాలి. వీటి ద్వారా నేను కొంచెమైనా అభివృద్ధిని సాధించాలి. నాలో వున్న సోమరితనాన్ని జయించాలి. నాలోని బలహీనతలను అధిగమించాలి' అని తీర్మానించుకోవాలి.

నీ జీవితంలో ఎదురుదెబ్బలు ఎదుర్కొనవలసి వచ్చినప్పుడు, విధితో పోరాటం చేస్తున్నప్పుడు, దురదృష్టములు నిన్ను వెంటాడుతున్నప్పుడు కూడా నిరుత్సాహము, నీరసము వచ్చి, నీవు మూఢుని వలె ప్రవర్తిస్తావు. అటువంటి ఆపత్కర సమయములో నీకు మరుపు వస్తుంది. తెలిసిన వాటి నన్నింటినీ ఆ కంగారులో మరిచిపోతావు. నీకు పరధ్యానము కల్గుతుంది. ఆ పరధ్యానములో తెలివితక్కువగా ప్రవర్తిస్తావు.

మిక్కిలి బాధను కలిగించే సన్నివేశమును ఎదుర్కొనవలసిన పరిస్థితి నీకు వాటిల్లినప్పుడు నీవు మొద్దుబారి పోవద్దు. దిగ్భ్రాంతి చెంది, సొమ్మసిల్లి తెలివితప్పి, మూర్ఛపోవద్దు. నీకు తీవ్రమైన బాధను కలిగించిన విషయములను లోతుగా పరిశీలించు. అప్పుడు మాత్రమే దాని హృదయాంతరములలో గల దివ్యమైన కాంతి నీకు గోచరమౌతుంది.

ఆ కాంతికిరణముల సహాయముతో నిన్ను క్రుంగతీస్తున్న బాధలో దాగివున్న సత్యము, స్థైర్యము (శక్తి) ఆనందము నీకు గోచరమౌతాయి. నువ్వు క్రుంగి కృశించకుండా స్థిరమైన చిత్తము కల్గివున్నప్పుడు మాత్రమే ఆ దివ్యత్వము నీకు సాక్షాత్కారమౌతుంది.

ఆ విధంగా వుండగల్గినప్పుడు మాత్రమే జరుగుతున్న ప్రతి సన్నివేశమును (గొప్పదైనది కావచ్చు లేదా సూక్ష్మమైన దానినైనా) సద్వినియోగము చేసుకొని నీవు అభివృద్ధి సాధించగలవు. ఎంతటి నిస్సారమైన విషయములోనైనా దాగుకొని వున్న రహస్యమును తెల్సుకొని దాని ద్వారా నీవు లాభము పొందుతావు. నీ మనస్సును పూర్తిగా లగ్నము చేయకుండా నీవు యితరులతో సంభాషించు సందర్భములలో కూడా కుతూహలం కలిగించే నూతన విషయములను గురించి తెల్సుకొనగల పరిశీలనాశక్తిని నీవు అభివృద్ధి చేసుకోవాలి.

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ టి.వి.ఎ.ఎస్. శర్మ

(*CWM* Vol. 12, pp. 74-75)

నీవు కష్టపడి నీ బలహీనతలను జయించాలి. నీ హద్దులను దాటిపోవాలి. ముఖ్యంగా నీ అహంకారంతో 'అయ్యా, నీ కాలం తీరిపోయింది. తమరిక దయచేయండి.' అని చెప్పాలి. మనకు కావలసినది అహంకారంలేని ఒక నూతన జాతి. అహంకారము స్థానే దివ్యచైతన్యముగల జాతి.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 11, p. 307)

కష్టాలకు కారణాలు, నివారణోపాయాలు

ఈ సృష్టికంతటికీ మనిషంత దుఃఖజీవుడు వేరొకడు లేడట. జంతువులకు వివేచన శక్తి లేదు. రేపేం జరగబోతోందని విచారించ నవసరం లేదు. కాని మనిషి అలా కాదే.! జంతువులకు సమస్యలే వుండవు. మనిషి సంగతి వేరే చెప్పక్కర్లేదు. దీని కొక్కటే మార్గము. ఈ మనస్సును దాటిపోవాలి. ఉన్నత చైతన్యాన్ని సంపాదించాలి. ఇక నీ సమస్య లన్నిటిని అదే పరిష్కరిస్తుంది.

— సంపాదకుడు

బ్రతుకు తీరులో మనిషికి, పశువుకు వైవిధ్యం ఉంది. మనిషికి తన బ్రతుకు తీరును గురించి ఆలోచించే బుద్ధికుశలత ఉంది. పశువుకు అది లేదు. దానంతట అదే యాంత్రికంగా ఎట్టి ఆలోచనా లేకుండానే జీవిస్తుంది. అందుకే అది హాయిగా నిశ్చింతగా బ్రతుకుతుంది. తన అస్వస్థత, బాధ, ప్రమాదాలను అది ఊహించ లేదు. ఆ స్పృహే దానికి ఉండదు.

మానవులు నిరంతర దుఃఖభాజనులు – రాబోయే వ్యధలను, ప్రమాదాలను, అతిగా ఊహించుకుంటూ, కల్పన చేసుకుంటూ బాధపడుతూ ఉంటారు. భూమి మీద జీవించే జీవరాసులలో అత్యంత వేదనాపరుడు మానవుడే అంటే సత్యదూరం కాదు. మనిషికి ఇది తన పూర్వీకుల నుంచి అనువంశికంగా వస్తున్న దిక్కుమాలిన వ్యాధి. దీని నుంచి విముక్తికి ఒక్కటే మార్గం. నిమ్న చేతనాస్థాయి నుంచి ఉన్నతంగా ఎదిగి, అచంచల విశ్వాసంతో, పరిపూర్ణ అర్పణభావంతో దివ్యచేతనాస్థాయిలో బ్రతుకు పండించుకో గల్గటమే! ఈశ్వరుని చేతిలో ఉపకరణంగా మిగిలి ఉండటమే.

సహజాతమైన చైతన్యాన్ని వదులుకొని మనిషి పశుస్థాయికి దిగజారలేడు. తాను ఉన్న దౌర్భాగ్య పరిస్థితి నుంచి బయటపడే మార్గం ఒక్కటే. నిమ్నస్థాయి నుంచి దృఢవిశ్వాసంతో తేజోమయ పరమోన్నత చైతన్యస్థాయికి పరివర్తన చెందటమే!

నిర్లక్ష్యంగా తెగిన గాలిపటంలా బ్రతికే హీనమైన బ్రతుకు మరొకటి ఉండదు. పశువు తనకు తానుగా సమస్యలు సృష్టించుకోదు. అంతర్బుద్ధి (instinct) ప్రచోదనతో అలా అలా బ్రతికేస్తుంది. పశువుకి సామూహిక చైతన్యం (collective consciousness) ఉంటుంది. దాని బలంతో అంతర్నిహితమైన స్వయంచాలక తెలివితో బాహ్యేంద్రియ ప్రేరణ లేకుండానే అది జీవిస్తుంది. మనకు మల్లె దానికి ముందుచూపు లేదు. 'తన బ్రతుకు బాధ్యత తనది కాదు' అనుకున్నట్లుగా జీవిస్తుంది. అందుకే దానికి ఏ బాదరబందీలు ఉండవు. మనిషి అయితే బ్రతుకుభారం అంతా తానే భరిస్తున్నట్లు దేవురించుకుపోతాడు. తన్ను తానుగా ఉన్నత చైతన్యానికి అర్పించుకొని తానొక ఉపకరణంగా మిగిలివుంటే ఏ పేచీపూచీలు ఉండవు కదా!

కాకపోతే ఇందుకు తగిన వివేకం కావాలి. దురదృష్టం వల్ల మనిషి వల్లమాలిన కర్తృత్వభావంతో బ్రతుకుతాడు. అబ్బ! ఇప్పుడు నేను ఏం చేయాలి? ఏమి కాబోతోంది? ఈ నిరంతర శేషప్రశ్నలతో తలక్రిందులౌతూ ఉంటాడు.

కాబట్టి ఏ ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ అయినా, 'అన్యథా శరణం నాస్తిత్వమేవ శరణం మమ' అన్న మూలసూత్రంతో ప్రారంభింపబడవల్సినదే! లేకపోతే చిత్తశాంతి దుర్లభం.

సాధారణ జీవిత కార్యకలాపాలకి, బాహ్యేంద్రియ కర్మలకి దూరమైతేనే తప్ప నిశ్చల నిర్వికల్ప సమాధి సిద్ధించదనే ధోరణి (ఇది సంప్రదాయ సన్యాసధోరణి) ఉన్నది. దీనికి మించిన కార్యక్రమం ఒకటి వున్నది. విశ్వాసము, ఆకాంక్ష ప్రాతిపదికలుగా, ప్రతిఫలాపేక్ష లేక (ఆధ్యాత్మిక) పురోగమనం ధ్యేయంగా కర్మాచరణ చేస్తూ సాధన సాగించడం. ఈ పరమార్థ సాధన కొరకే వ్యక్తికి చైతన్యం (consciousness), పశువుకు లేనిది ప్రసాదించబడినది.

(ఈ చైతన్యం ఆలంబనగా) పరమోన్నత దివ్యశక్తి పట్ల పరిపూర్ణ విశ్వాసంతో నిశ్చలంగా నిరామయంగా సమస్యల నెదుర్కొంటూ వేసే ప్రతి ముందడుగూ (పరిణామక్రమంలో) వ్యక్తికి

దృఢమైన ప్రగతిశీలమైన ముందడుగు అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ఇది ఓ నూతన దృక్పథం.
పై రెండు పేరాలకు ఆంగ్లమూలం:

The next step is to face the problem, but with the calm and certitude of an absolute trust in the supreme Power which knows, and can make you act. And then, instead of abandoning action, one can act in a higher peace that is strong and dynamic.

This is what could be called a new aspect of the divine intervention in life, a new form of intervention of the divine forces in existence, a new aspect of spiritual realisation.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 9, pp. 303-05)

బాధితులకు ఓ సందేశం

మన దుఃఖానికి మూలకారణం ఈ పాంచభౌతిక శరీరంయొక్క జడత్వమే. అయితే అటువంటి జడపదార్థంలో కూడ దేవుడు తన ప్రేమను నిక్షేపించాడు. నువ్వు దానిని కనుక పిలిచినట్లయితే అది తప్పకుండా నిన్ను ఆదుకుంటుంది. – సంపాదకుడు

చితికిపోయి, క్రుంగిపోయి, దెబ్బతిని, పడిపోయి, జీవితంలో ఓడిపోయాం అనుకునే ఓ మానవులారా, ఓ స్నేహితుని మాటను కాస్త వినండి.

అతనూ మీలాగే బాధల ననుభవించాడు. బాధల్ని పంచుకున్నాడు. ఈ భూమ్మీద మంచిచెడ్డల్ని రెండింటినీ అనుభవించాడు. అతనికీ ఆకలిదప్పులూ, ఏకాకితనం, అనాథత్వము. నిరాశ అన్నీ తెలుసు. అంతేకాదు అనుమానాలూ, తప్పొప్పులూ, ఓటములూ, అన్ని బలహీనతలూ, అన్నీ తెలుసు.

కాని అతడేమంటాడో తెలుసా? లే, ధైర్యంగా ఉండు. ప్రతి ఉదయం లేతకిరణాలతో ఆ సూర్యుడు ఈ భూమికి చెప్పే దాన్ని విను. అదేమిటో తెలుసా? ఆశ, ఉపశమనం.

ఏడ్చేవాళ్ళూ, బాధతో వణికిపోయేవాళ్ళూ, బాధలకి అంతం లేదని అనుకొనేవాళ్ళూ, అంతా చూడండి. సాయంసంధ్య రాకుండా రాత్రి అవుతుందా? దట్టమైన చీకటి తొలగిపోకుండా ఉదయం వెలుగు వస్తుందా? సూర్యుడు కరిగించలేని దట్టమైన మంచు ఉందా? సూర్యుడు బంగారుపూత పూయని మేఘం ఉంటుందా? ఎప్పటికైనా ఎండిపోని కన్నీటి చుక్క ఉంటుందా? ఇంద్ర ధనుస్సు విరియని పెనుతుఫాను ఉంటుందా? వసంతంగా మారని హేమంతం ఉంటుందా?

సరిగ్గా మీకు కూడా అంతే. బాధల వెంటే భోగం, దుఃఖం వెంటే ఆనందం, ఓటమి వెంటే జయం, పడిపోవడం వెంటే ఎగిసిపోవడం, ఏకాంతం వెంటే సందడైన జీవితం, తిరస్కారం వెంటే పురస్కారం. కాని ఒక్కోసారి చిన్న అపార్థం కలుగుతుంది. చివరగా చెప్పేదేమంటే శక్తిగా మార్చలేని బలహీనత అంటూ వుండదు. అలాంటి గొప్ప బలహీనతలోనే భగవతత్త్వం తనకు తానై మనకు విప్పి చెబుతుంది.

విను, నా చిన్నారీ.

ఇవ్వాళ ముక్కలయ్యాం, పడిపోయాం అనుకొనేవాళ్ళూ ఇంకేమీ లేదని అనుకొనేవాళ్ళూ, మీ బాధని తీర్చేవాళ్లూ మీ ఆత్మాభిమానాన్ని నిలబెట్టేవాళ్ళూ లేరని అనుకొనేవాళ్ళూ ఇంతకు ముందెప్పుడూ ఇంత గొప్పగా లేమని అనుకొనేవారూ అంతా వినండి. అతడు ఎంత అగ్రేసరుడంటే, ఎంత కూరుకుపోయినా లేవదీస్తాడు. అగాధం ఎంత లోతుగా ఉంటే అంత పైకి లాగుతాడు.

ఇది మీకు తెలుసా? చాలా మహనీయ శక్తులన్నీ వెలుగు కూడా చొరని ముసుగులున్న పదార్థాల లోపలే దాగున్నాయి.

కఠిన పరీక్ష కాని, బాధలు కాని, మిమ్మల్ని క్రుంగదీసినా, బాధల అధోలోకపు లోలోతుల్లోకి కూరుకుపోయినా ఏమీ నొప్పి

పెట్టిందనుకోవద్దు. ఎంచేతంటే అప్పుడే ఆ దివ్యప్రేమ, అమోఘ దీవన నిన్ను చేరతాయి. ఎంచేతంటే బాధల్ని కరిగించి, శుద్ధి చేసే మూసలోంచి మీరు బయటపడి ఉన్నతులు కాబోతున్నా రన్న మాట.

మీరు క్రూరత్వంలో ఉంటే – నిశ్శబ్దంలో నినాదాన్ని వినండి. మీ చెవులకు పొగడ్తలూ, ఉబ్బేసే మాటలే నచ్చుతాయి. కాని ఆ నిశ్శబ్దంలో నినాదం మీ ఆత్మకు తృప్తి నిస్తుంది. అంతే కాకుండా అది లోతుల్లోని మారుమోతలనీ దివ్యమైన మధురమైన పలుకునీ మీలో జాగృతం చేస్తుంది.

మీరు గాఢమైన రాత్రిలో నడుస్తూ ఉంటే రాత్రిలోని అమూల్యనిధుల్ని పోగుచెయ్యండి. మంచివెలుగులో జ్ఞానమా ర్గాలూ వెలుగుతాయి. కాని రాత్రిలోని ఆ తెల్లని తేజస్సులోనే దివ్య నిధులు, కచ్చిత మార్గాలన్నీ దాగి వున్నాయి.

మీ నుండి అన్నీ లాగేసుకుంటే అదే నిజమైన కలిమికి త్రోవ. నిజంగా మీకు ఏమీ లేకుండాపోతే అన్నీ మీకు సమ కూరుతాయి. ఎంచేతంటే నిజాయితీగా, నిష్కపటంగా ఉన్న వాళ్లకి వాళ్ల చెడ్డల్లోంచే మంచి జరుగుతుంది.

నేలలో నాటిన ప్రతి విత్తూ వేలని సృష్టిస్తుంది. ప్రతీ బాధల రెక్కల తాకిడీ విజయానికి దగ్గరి త్రోవే.

ఆగకుండా బాధ మనిషిని క్రుంగదీస్తూ ఉంటే, నాశన మవడానికి వాడు చేసేవన్నీ వానిని గొప్పవానిగా చేస్తాయి.

ప్రపంచాల కథని వినండి. చూడండి. గొప్ప శత్రువు జయించబోతున్నాడు. అతడు వెలుగును చీకటి చేస్తాడు. రాత్రి నిండా నక్షత్రాలే. అతనికి విశ్వజనీనత అంటే పడదు. ఈ గోళపు సమైక్య అధికారాన్ని అతడు ముట్టడిస్తాడు. దాని శ్రావ్యతను బద్దలుకొట్టి దాన్ని ఛిన్నాభిన్నం చేస్తాడు. నాలుగు అనంతాలకి చిందరవందర చేస్తాడు. కాని ఆ రజను నుండే బంగారుమొలక పుడుతుంది. అది అనంతాన్ని సారవంతం చేస్తుంది. విపుల కక్ష్యలో శాశ్వత కేంద్రం చుట్టూ పరిభ్రమించేలా చేస్తుంది. నాశనం చేద్దా మనుకున్న అధికారాన్ని ఇంకా విస్తృతం చేస్తుంది.

అపారమైన ఆత్మీయతను పెనగొన్న ఆ ఆదిమలోకపు నాదం చాలా హృద్యమైనది. కాని దానికంటె ఇంకా హృద్యమైనవి ఇంకా లోకాల నాదాలు గాయకబృందాల్లా శాశ్వత జయ మంత్రాన్ని స్వర్గాన్ని నింపివేయడం.

మళ్లీ విను. ఈ లోకంలో మానవుడు వాని దివ్యమూలాల నుంచి వేరుపడ్డ ఆ స్థితి బాగా హీనమైనది. వానికి పైనే బలవంతంగా లాక్కునేవాని హద్దులు బాగా వ్యాపించి ఉన్నాయి. వాని లోకాలోకము ప్రవేశద్వారము దగ్గరే మండుతున్న కత్తులు కాపలా కాస్తున్నాయి. అతడు జీవనమార్గంలో ఎంత మాత్రం ఎదగలేడు. కాబట్టి, వాని లోలోపలే ఆ ఆధారం ఉద్భుదం అవుతుంది. పై నుంచి వచ్చే ఉన్నతమైన కాంతిని ఎంతమాత్రం భరించలేడు కాబట్టి వాని ఉనికి కేంద్రం దగ్గరే కాంతి ప్రకాశిస్తుంది. అతడు ఎంతమాత్రం దివ్యమైన ప్రేమసందేశం అందుకోలేడు కాబట్టి ఆ ప్రేమే ప్రతీ జీవినీ తన నివాసస్థానంగా చేసుకుంటుంది.

ఇలాగే ఈ ఏకాకి దుఃఖమయమైన ఫలవంతమైన లోకంలో అణువణువునా దివ్యమైన ఆలోచనే ప్రతి జీవిలోనూ దివ్యత స్థానాన్ని పొందుతుంది.

నిజంగా బాధలోనే జయం దాగుంది.

బాధ తప్పనిసరిగా వచ్చేది కాదు. అది రావలనీ కోరరు. కాని అది వస్తే మాత్రం ఎంత సాయం చేస్తుంది!

మన మనసు ముక్కలైపోతోందనుకున్న ప్రతీసారీ ఒక కొత్త తలుపు మనలో తెరుచుకుని మనలో దాగుకొని ఉన్న నిధులన్నింటికీ దారి చూపుతుంది.

ఇలాంటి వరుస అవరోహణాల్లో తెర తొలగి భగవంతుని దర్శనం అవుతుంది. ఓ స్వామీ, మొత్తమంతా చొచ్చుకుపోయే ఆ జీవనసాంద్రతని కాని దీన్ని కప్పేసే ఆ కాంతిని కానీ, ఎప్పటికీ నిలిచిపోయే ఆ దివ్యప్రేమను కానీ వర్ణించ నెవరి తరము?

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఎమ్.సి. కనకయ్య

(*CWM* Vol. 2, pp. 42-44, 20)

Constant Denials By The Divine

Death is the constant denial by the All of the ego's false self-limitation in the individual frame of mind, life and body.

Error is the constant denial by the All of the ego's false sufficiency in a limited knowledge.

Suffering of mind and body is the constant denial by the All of the ego's attempt to confine the universal Ananda to a false and self-regarding formation of limited and exclusive enjoyments.

It is only by accepting the oneness of the All that the individual can escape from this constant and necessary denial and attain beyond. Then All-being, All-force, All-consciousness, All-truth, All-delight take possession of the individual soul. It changes mortality for immortality.

But the way of attaining to immortality is not by the self-dissolution of the individual formation into the flux of Prakriti, neither is it by prematurely dissolving it into the All-soul which Prakriti expresses. Man moves towards something which fulfils the universe by transcending it. He has to prepare his individual soul for the transcendence and for the fulfilment.

Sir Aurobindo

(*SABCL* Vol. 12, pp. 110-11)

Pain was the first-born of the Inconscience
Which was thy body's dumb original base;
Already slept there pain's subconscient shape:

Sri Aurobindo

(*Savitri*, p. 443)

అనుభవంతో ఆత్మ ఎదుగుతుంది

ఆత్మాభివృద్ధికి మానవజీవిత మొక క్షేత్రము. ఈ జీవితంలో సంభవించేదంతా, నీ పెరుగుదలకు ఒక సాధనము. నీ కెవ్వరైనా డబ్బు యిస్తే సంతోషించవూ! అప్పుడు విచారానికి తావు లేదు గదా. జీవితంలో నీ కెదురయ్యే సమస్తమైన అనుభూతులకు నువ్వు అదే విధంగా స్పందించాలి. — సంపాదకుడు

ఇహాజీవనం ఒక క్రమ పరిణామం. ఆత్మ అనుభవంతో ఎదుగుతుంది. అనుభవం ద్వారా ప్రకృతి ఏదో ఒకదాన్ని సాధిస్తుంది. బాధలు కూడా ఆ సాధన కోసమే. కాని అజ్ఞానంలో కలిగే సహజమైన తప్పులు, తొట్రుపాట్లపై భగవంతుడు లేదా విశ్వధర్మం మనపై రుద్దిన తీర్పు కాదు.

*

నీ లేఖలో వ్రాసిన దృక్పథం సక్రమమైనదే. మన మార్గంలో ఎదురయ్యే కష్టాలేవీ సాధించబోయే విజయం కోసం చెల్లించే అతిపెద్ద మూల్యమేమీ కాదు. వాటిని సక్రమ దృక్పథంలో స్వీకరిస్తే, అవి విజయానికి సాధనాలూ అవుతాయి.

*

దైహిక కష్టాలు అజ్ఞానశక్తుల దాడుల వల్ల కలిగేవే, కాని మనకు తెలిస్తే వాటినే స్వచ్ఛతా సాధనకు మార్గాలుగా మార్చుకోవచ్చు. అయితే ఇందులో ఉత్తమమైన, తక్కువ కష్టతరమైన సాధనా మార్గాలూ ఉంటాయి.

*

నీ సందేహాల తార్కికత నా కర్థమయిందో లేదో నేను చెప్పలేను. ఉదాత్తమైన, నిస్వార్థ మిత్రుడి బాధలు యోగం అనే ఆశను ఎలా నిరర్థకం చేస్తాయి? ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నో చీకటి కోణాలున్నాయి. కాని అందుకోసమే కదా యోగం చేయాల్సింది! ప్రపంచమంతా ఆనందంగా, అందంగా, ఆదర్శంగా ఉంటే, దాన్ని మార్చా

లని ఎవరనుకుంటారు? ఉన్నత చైతన్యాన్ని ఐహిక మనస్సు, పదార్థాల లోకి దించాలన్న అవసరం ఎందుకు కల్గుతుంది?

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

(*SABCL* Vol. 22, p. 441; Vol. 24, pp. 1636, 1566, 1637)

బాధలు మనకు లాభదాయకములు

సుఖదుఃఖాలను గురించి ఎవ్వరికి స్థిరైన అభిప్రాయముండదు. సాధారణంగా దుర్మార్గులు నరకం అనుభవిస్తారని మంచివాళ్లకు సుఖసంతోషాలు కలుగుతాయని జనవాక్కు. కాని అది స్థూల మైన అభిప్రాయం మాత్రమే. ఆధ్యాత్మిక దృష్టి ఇందుగు పూర్తిగా భిన్నము. — సంపాదకుడు

బాధలు భరించి అడుగడుగునా ప్రతికూల పరిస్థితుల నెదుర్కో వటం దురదృష్ట మనుకుంటావేమో – నిజానికి ఈ బాధల కంటె భోగభాగ్యాలు ఇంకా ఘోరమైన శాపమనుకోవాలి. (Indeed adversity, suffering may often be regarded as a reward to virtue than as a punishment for sin...) నిజానికి బాధల ద్వారా దేవుడు నిన్ను శిక్షిస్తున్నాడని అనుకుండే బదులు, ఆయన నీ ఆత్మప్రక్షాళనానికి, దైవోన్ముఖంగా పయనించేందుకు ఒక గొప్ప అవకాశం కల్పించి నీకు సహాయం చేస్తున్నాడని తెలుసుకోవాలి. మరి బాధల వలన నీకు మనస్తాపము ఎందుకు కలగాలి?

నీలో చైత్యపురుషుడు ఆవిష్కారమై లేదా కనీసం ఆయన వెలుగులో నీ వున్నట్లయితే అంతరంగికంగా నీకే విధమైన మన స్తాపము వుండదు. బాహ్య బాధలా – అవి నీ ఆత్మని గాని, చైతన్యాన్ని గాని ఏమాత్రం బాధించవు. *నిజానికి ఆ బాధలు కూడ ఒక వెలుగుబాటే – నీ సాధన ఎంతో మధురంగా, ఆనందం పరవళ్లు తొక్కుతూ సాగిపోతుంది. దైవశక్తి దిగివచ్చి నీకు దారి*

చూపిస్తూ నీ జీవితాన్ని దిగ్విజయ యాత్రగా నడిపిస్తుంది. – even adverse things and happenings become a means for its advance and for the growth of the spirit.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
సంక్షిప్తం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*SABCL* Vol. 16, p. 87; Vol. 24, pp. 1616-17)

బాధల్ని రుచిమరిగే ప్రాణికం

మానవ ప్రకృతి చాలా విచిత్రమైనది. దుఃఖ మొచ్చినపుడు ఎంత బాధపడ్డప్పటికీ అది లేనప్పుడు 'ఏం తోచటం లేదు. జీవితం చాలా చప్పగా వున్నదని' నీలోని జీవుడనుకుంటాడు. నీ నిజ స్వరూపమైన ఆత్మను పట్టుకుంటేగాని అసలు విషయం నీ కర్థం కాదు. *– సంపాదకుడు*

మనలోని ఉపరితల ప్రాణికం (నిజమైన ప్రాణికం లోతులు విభిన్నంగా ఉంటాయి) ఒక వైపు సుఖసంతోషాల వైపు, మరో వైపు బాధలు, నిరాశ, నిస్పృహ, దుఃఖాంత జీవితం వైపు ఆకర్షింపబడుతుంది. జీవితంలోని ఈ వెలుగునీడలంటే ప్రాణికానికి ఎంతో ఇష్టం. కాని యోగంలో మాత్రం దేదీప్యమానమైన, విశాలమైన, స్వేచ్ఛాయుతమైన శాంతి లేక ఆనందమయ తీవ్రత, లేక రెండింటి సంలీనం ఆత్మ, మనస్సుల, నిజమైన ప్రాణికం యొక్క నిజమైన సమస్థితి. అటువంటి సమస్థితిని పొందడం సాధకునికి సాధ్యమే. ఆ స్థితిని పొందడానికి ముందు దివ్యత్వం పొంద నవసరం లేదు.

నిరాశ, నిస్పృహ, దుఃఖం, బాధల్ని అధిగమించడం అంత తేలిక కాదు. ఎందుకంటే ప్రాణికంలోనిదేదో వాటిని గట్టిగా పట్టి వుంచుతుంది. జీవననాటకంలో భాగంగా వాటి అవసరం ఉంది. కామం, క్రోధం, ఈర్ష్య మున్నగు వాటిని అధిగమించడం తేలిక అని నేను ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. వాటిని జయించడం కష్టం.

ఎందుకంటే అవి ప్రాణికంలో పాతుకుపోయి వున్నాయి. వాటిని త్రోసిపుచ్చినా, అవి అలవాటువల్ల తిరిగి చేరతాయి. సాధారణ ప్రకృతి దాల్చి పాత ప్రతిస్పందనలు తిరిగి జీవం పోసుకోవడం వల్ల అవి తిరిగి విజృంభిస్తాయి. భౌతిక మనస్సు, చైతన్యం (బాహ్యచేతన) బాధల్ని ద్వేషిస్తాయి. ఇతరులు బాధపడడం కూడా అవి ద్వేషిస్తాయి. ఈ జీవన నాటకం నుండి తప్పించు కోవడం కొద్దిమందికే సాధ్యం. ఇంకా లోతుగా పరిశీలిస్తే ప్రాణి కంలోని 'దేదో' బాధల్ని అంటిపెట్టుకొని వుంటుంది. ఈ నాటకం సాగడానికి అది అవసరం. దానిని గుర్తించి, లోలోపల దానిని తరిమికొట్టాలి. అది విశ్వజీవనంలో బలిష్ఠంగా లోపల తిష్ఠ వేసి కూర్చుంటుంది!

మనిషి మనస్సు, భౌతికం బాధల్ని ఇష్టపడవు. ఇష్టపడితే అది బాధ ఎలా అవుతుంది? జీవితానికి 'మసాళా' అవసరం. కాబట్టి ప్రాణికం దానిని కోరుకుంటుంది. నైరాశ్యాలను (depressions) ఎంతగా రూపుమాపాలని మనస్సు కోరుకున్నప్పటికీ అవి పునరావృతమవుతుంటాయి. ఎందుకంటే ప్రాణికం ప్రతి స్పందిస్తుంది. గ్రామఫోను రికార్డులాగా ఒకే చలనాన్ని పునరా వృతం చేస్తుంటుంది. వీటి పునరావృతం వెనుక హేతువు ఏదీ కనిపించదు. అవి చాలా వరకు అత్యల్పమైనవి. పునరావృతానికి తగిన కారణం అవి చెప్పలేవు. అది న్యాయబద్ధమేనని నిరూపిం చడానికి బదులు వాటి నుండి విడివడటానికి గట్టి సంకల్పం ముఖ్యం. వాటికి స్వాగతం పలుకకుండా వాటిని త్రోసిపుచ్చాలి. ఈ విధంగా మనిషి ప్రకృతిలోని ప్రమాదభూయిష్టమైన, బాధా కరమైన మచ్చను చివరికి రూపుమాపవచ్చును.

ఈ ప్రపంచ నియమాలు అజ్ఞాన నియమాలు మాత్రమే. అజ్ఞానం ఉన్నంత వరకు ప్రపంచంలోని భగవంతుడు వాటిని పరిరక్షిస్తుంటాడు. తాను పరిరక్షించకపోతే ప్రపంచం శిథిలీకృత మవుతుంది. అజ్ఞానం నుండి బయటపడి 'వెలుగు' వైపు ప్రయా ణించడానికి కొన్ని సందర్భాలు అవసరం.

సాధకుని మనస్సు సత్యంతో సహకరించాలి. దివ్యశక్తితో అతని సంకల్పం సహకరించాలి. ప్రాణికానికి, భౌతిక మనస్సును దివ్యశక్తి చేసే పని నెమ్మదిగా సాగినట్లు కనిపిస్తుంది. కాని ఆ శక్తి మానవప్రకృతిని 'కాంతి' లోకి ఉద్ధరిస్తుంది. సహకారం పూర్తి కాగానే, పురోగతి తీవ్రమవుతుంది. సమయం ఎక్కువగా అవుతున్నదని సాధకుడు విసుగు చెందరాదు. మావన ప్రకృతి లోని అంధత్వం, బలహీనతల్ని తొలగించడానికి శ్రమించడం చాలా అవసరం.

విశ్వాసం, చిత్తశుద్ధి, సమర్పణ ఉన్నప్పుడు ఈ సహకారం తేలిక అవుతుంది. సృష్టిలోని అనేక విషయాలతో బాటు, తనకు తెలియని విషయాలను వాటి మంచి చెడులను నిర్ణయించడానికి భౌతికమనస్సు విరమించుకుంటే, 'వెలుగు' ను స్వీకరించడం తేలిక అవుతుంది. తనకు తెలియని విషయాలు సైతం తన అనుభవం, తనకు కలిగిన జ్ఞానవికాసం వల్ల అర్థం అవుతాయి. సంపూర్ణ సమర్పణ భావంతో మనస్సు, ప్రాణికం తమను తాము భగవంతుని కాంతిహస్తానికి సమర్పించుకుంటే, దివ్యశక్తి పని తేలికవుతుంది. చక్కని ఫలితాలు వస్తాయి. ప్రతిఘటిస్తే దివ్య శక్తి చేసే పనికి మరింత సమయం పడుతుంది. లోపలి నుండి పని కొనసాగాలి. ప్రతిఘటనను రూపుమాపడానికి, మానవ ప్రకృతిని సంసిద్ధం చేయడానికి అజ్ఞాతంగా దివ్యశక్తి తన పని చేసుకుపోవలసి వుంటుంది.

*

మన జీవితం అజ్ఞాన (అవిద్య) బంధురం. బాధ, దుఃఖం అన్నవి ఈ అజ్ఞాన పర్యవసానాలే. బాధ, దుఃఖం, వాటికి వ్యతిరేకమైన సుఖసంతోషాల మయమైన అన్ని రకాల అనుభవాలతో మను షుల జీవితాలు అభివృద్ధి చెందుతుంటాయి. సరియైన పద్ధతిలో వాటిని ఎదుర్కొంటే ఏ వ్యక్తికైన బలం పెరుగుతుంది. పోరాటా లకు, సాహసానికి, మహత్కార్యాలలో ప్రయత్నాలకు సంబంధిం చిన బాధలు, కడగండ్లలో చాలామంది ఆనందం పొందుతారు. బాధల్ని, బాధల కోసమే కాకుండా ఒక పోరాటం (ఉద్యమం)

వెనుక గల ఆకర్షణ, ఉత్తేజం వల్ల బాధల్లో ఆనందం పొందు తారు వారు. నిండు జీవితంలో, వెలుగునీడలలో ఆనందం పొందేది ఏదో ప్రాణికంలో దాగి వుంది. తనదైన ఆవేదనలోను, దుఃఖాంత సన్నివేశాలలోను, రోగాలు, న్యూనత భావంలోను ఆనందం పొందే ఒకానొక వైకల్యం ప్రాణికంలో ఉంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. య.జ్ఞన్న

(*SABCL* Vol. 24, pp. 1366, 1354-56, 1357)

ఆత్మసాక్షాత్కారమే దుఃఖ నివారకము

ఆత్మ స్వభావము తనను తాను విస్తరించుకోవడం. అందులో నుంచి పుట్టిన మనస్సుకు ఈ సంగతి తెలియదు. అయినప్పటికి ఆత్మ యొక్క ముద్ర తన మీద ఉండటం వలన తనకు కలిగే బాధలుకూడా తన పెరుగుదల కవసరమని, అవి ఆనందంయొక్క మారువేషాలేనన్న స్ఫూర్తి తనలో ఎక్కడో దాగి వుంటుంది.

– సంపాదకుడు

సృష్టిలోని జీవుని పునర్జన్మలు ఆధ్యాత్మిక జీవన పరిణామ దశకు చెందినవని గ్రహించటం అవసరం. ఈ పరిణామదశ పూర్తి అగు నప్పటికి – ఏ నాటికో ఒక నాటికి పూర్తి కాక తప్పదు – జీవుడు అవిద్యాస్థితి నుంచి ఆత్మజ్ఞాన స్థితికి అధిగమించగా ఈ పునర్జన్మ క్రమము గూడ, అంతం కాక తప్పదు. ఈ విషయు మెలా వున్నా మరొక ముఖ్యవిషయ మొకటి ఎప్పుడూ గుర్తుం చుకోవాలి. అదే బహుదీర్ఘమై, సర్వకాలములోను ఆచరింపబడు కర్మ ప్రక్రియ. ఆత్మతత్త్వము నిత్యచైతన్య స్వరూపమని గ్రహిం చాలి. సత్, చిత్, ఆనందములు ఆ తత్వ లక్షణములని తెలుస్తు న్నది. సృష్టిక్రమానికి, ఈ ఆనందస్థితి ఒకానొక అనవసర బెడ దయని గాని, వేదనాపూర్వకమైనదనిగాని తలచటం తగదు.

ఆత్మస్వరూపానికి, ఈ సకల సృష్టి ఆనందహేతువే గాని, దుఃఖ కారణ మెన్నటికీ కానేరదు.

అవ్యక్తమైన ఈ ఆనందస్థితికి ఆద్యంతాలుగాని, అవధులు గాని లేవు. తాను, తనది అని తలచే అజ్ఞానస్థితితో కూడుకొన్న మానసిక దౌర్బల్యము హేతువు కాగా, ఆత్మ స్వరూపాన్ని గ్రహించలేక, సృష్టికర్మ లందు విపరీతంగా వక్రీకరించటం జరుగుతున్నది. శక్తిసామర్థ్యాలు అంతంత మాత్రమై యుండగా, నిత్య జీవితము యొక్క ఒడుదుడుకులతో సతమవుతున్నప్పటికీ, వీని ఆశలకు ఆకాశమే అంచు; పురోగతికి మూలమై, వ్యక్తిత్వప్రదర్శనకు బీజమైన ఈ జీవునికి కర్మప్రక్రియలో సంభావించే ఒడిదొడుకులు. ఆనందస్థితికి ఆటంకం కలిగించవు. అయితే తప్పటడుగులతో సాగుతున్న ఈతడు ముమ్ముందు ఒక చైతన్యస్వరూపంగా సర్వాతీతమైన శక్తిగా ఆవిర్భవించగలిగినపుడు సర్వదుఃఖములు సమసిపోయి బ్రహ్మానంద స్వరూపంగాను, ముక్తజీవునిగాను వెలిగిపోగలడు.

బౌద్ధతత్త్వంలో కర్మ దుఃఖసంబంధమని గ్రహించిన గౌతమ బుద్ధుణ్ణి కర్మకు మూలమైన సంకల్పము లేక ఇచ్ఛను త్యజించుటకు మార్గాన్వేషణకై పురికొల్పింది. ఇది కొంతవరకు సత్యమే. సర్వదుఃఖోపశమనమైన ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు మించినది మరొకటి ఈ సర్వసృష్టిలో కానరాదు. ఈ మాట వాస్తవమే. అయితే ఆధ్యాత్మ పరిణామము లేక పురోగతి అనగా అచంచలమైన ఆత్మ సాక్షాత్కారము మాత్రమేనన్న వాదన సరి కాదు. అద్దానిని సర్వ కాలములలోను, సర్వావస్థలలోను, సర్వకర్మ లందున్నూ ప్రతిబింబింప చేసుకోవటం అవసరం. కర్మ ప్రక్రియలో జీవుని ఆనంద స్థితి, నిశ్శబ్దస్థితిలో అతని ఆనందస్థితి, రెండున్నూ, ఎన్నటికీ వేరు కాదు. ప్రశాంతస్థితిగా వ్యక్తమయ్యే ఈ ఆత్మస్థితి సృష్టిలో ఆద్యంత రహితమని గ్రహించాలి. ఆత్మసాక్షాత్కారము పొందినపుడు ప్రశాంతస్థితి జారిపోకుండా జాగ్రత్త వహించాలి. పునాది బలంగా ఉంటే దాని పైన నిర్మించుకొనే కట్టడానికి ఢోకా లేదు.

ఈ లోకంలో బ్రహ్మము (Absolute) రెండు అవస్థలలో అభి వ్యక్తమవుతుంది – సత్త (Being), సంభూతి (Becoming). సత్త సంభూతి కంటె వేరు కాదు. సృష్టిలో అంతర్లీనమై, అణువణు వునా నిండి, అనంతమైన సృష్టి పరిణామాలలో పాలు పంచుకుం టుంది. సంభూతి తనను తాను సంపూర్ణంగా తెలుసుకునే ముందు, తానే సత్త్వమని కూడా తెలుసుకోవాలి. అనంత పరిపూర్ణత్వాన్ని తెలుసుకోవడం ద్వారా తన స్వభావాన్ని కూడా అనంతంగా చేసుకున్నప్పుడే, సృష్టిలోని జీవాత్మ ఆత్మజ్ఞానం, అమరత్వం పొందగలదు. దానిని సాధించడమే మన అస్తిత్వ/జీవితలక్ష్యం.

శ్రీఅరవిందులు

(*SABCL* Vol. 19, p. 659)

కర్మ అనగా క్రియాపరమైన ఆత్మసంకల్పమే అనగా ఆత్మ సంకల్పానికి మారుపేరని తెలుసుకోవచ్చును. జీవుని సంకల్పమే కర్మరూపంగా వ్యక్తమవుతున్నది. మనోదౌర్భల్యముతో కూడు కొన్న సంకల్పమే సృష్టిలో బంధహేతువగుచున్నది. అందువల్ల సంకల్పమునకు అవధులన్నీ తొలగిపోగా, ఆనందహేతువు కాగ లదు. ఈ ఆనందస్థితిచే ఒక నిర్మాణకౌశలంలోనూ, ఒకానొక కావ్యసృష్టిలోను, సంగీత మాధుర్యంలోను, దైవలీలలోను మనకు గోచరిస్తుంది. కంటికి ఇదంత కన్పించనప్పటికీ ఆనందస్థితిని చేరుకోటానికి మొదటి మెట్టు మాత్రమే. ఈ ఆత్మస్వరూపమే మన ఉనికికి, మన సర్వప్రక్రియలకు హేతువు. తాను మనస్సులో గుప్తమై, మెల్ల మెల్లగా సృష్టిలో కర్మ ప్రక్రియ లందు బహిర్గతం గావటమే ప్రకృతిలో స్వస్వరూపము యొక్క లీలావిశేషము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: శ్రీశరణ్

(*SABCL* Vol. 16, pp. 150-52)

సమాచార పత్రం

అమల్ కిరణ్ (కె.డి. సెత్నా) గారు 25 నవంబరు, 2004 నాటికి 100 ఏళ్లు, నిరోద్‌బరన్ గారు 17 నవంబరు 2004 నాటికి 101 ఏళ్లు పూర్తి చేసుకుంటున్నారు. 'అఖిల' తరఫున, పాఠకుల తర ఫున వీరిద్దరికి మన హృదయపూర్వక శుభాకాంక్షలు

శ్రీఅరవిందుల వర్ణచిత్రము, నూతన వర్ష సందేశముతో కూడిన A Page-mark cum Calendar జనవరి 2005 సంచికతో పాటు చందాదార్లకు, సొసైటీ సభ్యులకు (పత్రిక లేనివారికి) Book-post ద్వారా పంపబడును. అదనపు కాపీలు కావలసిన వారు ఒక కార్డుకు రు 2.00, తపాలు ఖర్చులు ఎనిమిది కార్డు లకు రు 5.00. 100 కార్డులకు రు 30.00 advance పంపి Sri